Ҳақиқатҳои мутлақи Китоби Муқаддас

Исо ба вай гуфт: « Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман». Юҳанно 14:6

То марг барои ҳақиқат талош кун, ва Худованд барои ту хоҳад ҷангид. (Экклесиастикус 4:28)

Панҷтабор

Ва ӯ гуфт: «Муборак аст Худованд Худои оғоям Иброҳим, ки оғоямро аз раҳму шафқат ва ростии Худ маҳрум накардааст: вақте ки ман дар роҳ будам, Худованд маро ба хонаи бародарони оғоям бурд. Ҳастӣ 24:27

Ман сазовори як қисми марҳамат ва тамоми ростиҳое нестам, ки Ту ба бандаат нишон додаӣ; зеро ки бо асои худ аз ин Урдун гузаштам; ва акнун ду гурӯҳ шудаам. Ҳастӣ 32:10

Яке аз худро фиристед, то бародари шуморо биёрад, ва шумо дар зиндон нигоҳ дошта мешавед, то суханони шумо исбот шаванд, ки оё дар шумо ҳақиқат ҳаст ё не; вагарна ба ҷони фиръавн қасам, ки шумо ҷосус ҳастед. Ҳастӣ 42:16

Ва ту аз миёни тамоми қавм мардони қобилиятнокро, ки аз Худо метарсанд, мардони ростқавл ва аз тамаъкорӣ нафрат доранд, интихоб намоӣ; ва онҳоро бар онҳо ҳокими ҳазорон ва садҳо, панҷоҳу панҷоҳ ва даҳҳо таъин намоӣ. Хуруҷ 18:21

Ва Худованд аз пеши ӯ гузашта, нидо кард: «Худованд, Худованд Худои раҳим ва карим, пурсабр ва пур аз неъмат ва ростӣ, Хуруҷ 34:6

Пас ту пурс ва таҳқиқ намо ва бодиққат пурс, ва бубин, ки оё ин рост аст ва ин кор аниқ аст, ки дар миёни ту чунин зиштӣ ба амал омадааст? Такрори Шариат 13:14

Ӯ кӯҳпора аст, кори Ӯ комил аст, зеро ки ҳамаи роҳҳои Ӯ доварӣ мекунанд; Ӯ Худои ростӣ аст ва бе ноинсофӣ, одил ва росткор аст. Такрори Шариат 32:4

Таърих

Пас, аз Худованд битарсед ва Ӯро бо самимият ва ростӣ ибодат кунед; ва худоёне, ки падарони шумо дар он тарафи наҳр ва дар Миср ибодат мекарданд, аз худ дур кунед ва ба Худованд ибодат кунед. Еҳушаъ 24:14

Ва хор ба дарахтон гуфт: «Агар шумо дар ҳақиқат маро бар худ подшоҳ таъин кунед, пас биёед ва ба сояи ман таваккал кунед; ва агар не, бигзор оташ аз хор берун ояд ва арзҳои Лубнонро бисӯзонад». Доварон 9:15

Танҳо аз Худованд битарсед ва Ӯро бо тамоми дили худ ба ростӣ ибодат кунед, зеро бубинед, ки Ӯ барои шумо чӣ қадар корҳои бузурге кардааст. 1 Подшоҳон 12:24

Ва Довуд ба коҳин ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: «Дар ҳақиқат, занон тақрибан се рӯз аз замони берун омаданам аз мо дур мондаанд ва зарфҳои ҷавонон муқаддасанд ва нон ба таври маъмулӣ аст, гарчанде ки имрӯз дар зарф муқаддас карда шудааст». 1 Подшоҳон 21:5

Ва акнун Худованд ба шумо эҳсон ва ростӣ нишон диҳад; ва Ман низ барои ин эҳсон ба шумо подош хоҳам дод, барои он ки шумо ин корро кардаед. 2 Подшоҳон 2:6

Агар ту дирӯз омада бошӣ, оё имрӯз ман туро бо мо ба биёбон барам? Ва ҳол он ки ман ба ҳар ҷое ки хоҳам, меравам, баргард ва бародарони худро баргардон. Марҳамат ва ростӣ бо ту бод. 2 Подшоҳон 15:20

То ки Худованд сухани Худро, ки дар бораи ман гуфта буд, идома диҳад, ки гуфтааст: «Агар фарзандонат ба роҳи худ диққат диҳанд ва бо тамоми дил ва бо тамоми ҷони худ дар пеши Ман бо ростӣ рафтор кунанд, аз ту касе бар тахти Исроил беҳуда нахоҳад монд». 1 Подшоҳон 2:4

Ва Сулаймон гуфт: «Ту ба бандаи Худ, падарам Довуд, шафқати бузурге нишон додӣ, зеро ки ӯ пеши Ту бо ростӣ ва адолат ва ростқавлӣ рафтор мекард; ва ин эҳсони бузургро барои ӯ нигоҳ доштаӣ, ки ба ӯ писаре додаӣ, ки бар тахташ нишинад, чунон ки имрӯз аст». 1 Подшоҳон 3:6

Ва зан ба Илёс гуфт: «Акнун ман аз ин медонам, ки ту марди Худо ҳастӣ ва каломи Худованд дар даҳони ту рост аст». 3 Подшоҳон 17:24

Эй Парвардигор, дар ҳақиқат подшоҳони Ашшур халқҳо ва заминҳои онҳоро хароб кардаанд, 2 Подшоҳон 19:17

Эй Парвардигор, илтимос мекунам, ки ба ёд ор, ки чӣ гуна ман дар пеши Ту бо ростӣ ва бо дили комил рафтор кардаам ва он чиро, ки дар назари Ту писанд аст, анҷом додаам». Ва Ҳизқиё сахт гирист. 2 Подшоҳон 20:3

Он гоҳ Ҳизқиё ба Ишаъё гуфт: «Каломи Худованд, ки ту гуфтӣ, хуб аст». Ва ӯ гуфт: «Оё хуб нест, ки агар дар рӯзҳои ман сулҳу осоиштагӣ ва ростӣ бошад?» 2 Подшоҳон 20:19

Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чанд маротиба туро қасам диҳам, ки ба исми Худованд ба ман ҷуз ростӣ чизе нагӯӣ?» 2 Вақоеънома 18:15

Ва Ҳизқиё дар тамоми Яҳудо чунин рафтор кард, ва он чиро, ки дар пеши Худованд Худои худ некӯ ва рост ва рост буд, ба амал овард. 2 Вақоеънома 31:20

Ва ӯ номаҳоро бо суханони сулҳу осоиштагӣ ба ҳамаи яҳудиён, ба саду бисту ҳафт вилояти салтанати Аҳашверӯш, фиристод, Эстер 9:30

Шеър

Медонам, ки ин як ҳақиқат аст: аммо чӣ гуна инсон бояд бо Худо одил бошад? Айюб 9:2

Он ки ростқавлона роҳ меравад ва адолатро ба ҷо меорад ва дар дил рост мегӯяд. Забур 15:2

Маро дар ростии Худ роҳнамоӣ кун ва маро таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; ман тамоми рӯз интизори Ту ҳастам. Ҳамаи роҳҳои Худованд барои онҳое ки аҳд ва шаҳодати Ӯро риоя мекунанд, раҳм ва ростӣ аст. Забур 25: 5,10

Зеро ки эҳсони Ту пеши назари ман аст, ва ман дар ростии Ту роҳ рафтаам. Забур 26:3

Чӣ фоидае дар хуни ман, вақте ки ба гӯр мефароям? Оё хок Туро ситоиш мекунад? Оё ҳақиқати Туро эълон мекунад? Забур 30:9

Рӯҳи худро ба дасти Ту месупорам; Ту маро раҳоӣ додӣ, эй Худованд Худои ростӣ. Забур 31:5

Зеро ки каломи Худованд ҳақ аст; ва ҳамаи корҳои Ӯ бо ростӣ анҷом дода мешаванд. Забур 33:4

Ман адолати Туро дар дилам пинҳон накардаам; вафодорӣ ва наҷоти Туро эълон кардаам; меҳрубонӣ ва ростии Туро аз ҷамоати бузург пинҳон накардаам. Эй Худованд, марҳаматҳои Худро аз ман бознадор; бигзор эҳсон ва ростии Ту маро ҳамеша нигаҳбонӣ кунад. Забур 40: 10-11

Нури Худ ва ростии Худро бифирист, бигзор онҳо маро роҳнамоӣ кунанд; бигзор маро ба кӯҳи муқаддаси Ту ва ба масканҳои Ту бибаранд. Забур 43:3

Ва дар бузургии Худ савор шав, зеро ростӣ ва фурӯтанӣ ва адолат муваффақ шавӣ, ва дасти ростат ба ту чизҳои даҳшатнокро таълим хоҳад дод. Забур 45:4

Инак, ту дар ботин ҳақиқатро мехоҳӣ, ва дар ниҳон маро ба дониши ҳикмат водор мекунӣ. Забур 51:6

Ӯ ба душманонам подоши бадӣ хоҳад дод; онҳоро бо ростии Худ несту нобуд хоҳад кард. Забур 54:5

Ӯ аз осмон фиристод ва маро аз маломати касе ки маро фурӯ мебарад, наҷот дод. Села. Худо раҳмат ва ростии Худро хоҳад фиристод. Зеро ки эҳсони Ту бар осмон бузург аст, ва ростии Ту бар абрҳо. Забур 57: 3,10

Ту ба онҳое ки аз Ту метарсанд, байрақ додаӣ, то ки он ба хотири ростӣ баланд шавад. Села. Забур 60:4

Ӯ то абад дар ҳузури Худо хоҳад монд: раҳмат ва ростиро омода кун, то ки ӯро нигоҳ дорад. Забур 61:7

Аммо дуои ман ба сӯи Ту аст, эй Худованд, дар вақти писандида: эй Худо, бо фаровонии эҳсони Худ, бо ростии наҷоти Худ, маро иҷобат кун. Забур 69:13

Ва Туро бо забур, ростии Ту, эй Худои ман, ҳамду сано хоҳам гуфт; Туро бо арфа хоҳам хонд, эй Қуддуси Исроил. Забур 71:22

Марҳамат ва ростӣ бо ҳам вомехӯранд; адолат ва сулҳ якдигарро бӯса кардаанд. Ростӣ аз замин хоҳад сабзид; ва адолат аз осмон ба поён хоҳад нигарист. Забур 85: 10-11

Роҳи Худро, эй Худованд, ба ман таълим деҳ, то ки дар ростии Ту қадам занам; диламро ба тарси исми Ту муттаҳид гардон. Аммо Ту, эй Худованд, Худои пур аз раҳм ва лутф, пурсабр ва пур аз раҳмат ва ростӣ ҳастӣ. Забур 86:11 , 15

Адолат ва доварӣ макони тахти туст; раҳмат ва ростӣ пешопеши ту хоҳанд рафт. Эй Худовандо, эҳсонҳои пешинаи Ту, ки ба Довуд бо ростии Худ қасам хӯрдаӣ, куҷост? Забур 89: 14,49

Ӯ туро бо парҳояш мепӯшонад, ва зери болҳояш ту таваккал мекунӣ; ростии ӯ сипар ва сипари ту хоҳад буд. Забур 91:4

Дар пеши Худованд, зеро ки Ӯ меояд, зеро ки Ӯ меояд, то заминро доварӣ кунад; Ӯ ҷаҳонро бо адолат ва қавмҳоро бо ростии Худ доварӣ хоҳад кард. Забур 96:13

37:17 Ӯ раҳмати Худ ва ростии Худро нисбат ба хонадони Исроил ба ёд овард. Ҳамаи ақсои замин наҷоти Худои моро дидаанд. Забур 98:3

Зеро ки Худованд некӯст; марҳамати Ӯ абадӣ аст; ва ростии Ӯ то наслҳои дигар боқӣ хоҳад монд. Забур 100:5

Зеро раҳмати Ту бар осмон бузург аст, ва ростии Ту то абрҳо мерасад. Забур 108:4

Онҳо то абад устуворанд, ва аз рӯи ростӣ ва росткорӣ анҷом дода шудаанд. Забур 111:8

Эй Худованд, на ба мо, на ба мо, балки ба номи Худ ҷалол деҳ, ба хотири раҳмати Худ ва ба хотири ростии Худ. Забур 115:1

Зеро ки эҳсони Ӯ бар мо бузург аст, ва ростии Худованд то абад боқӣ мемонад. Худовандро ситоиш кунед. Забур 117:2

Ман роҳи ростиро интихоб кардаам. Ман довариҳои туро пеши худ гузоштаам. Ва каломи ростиро аз даҳонам тамоман нагир, зеро ки ба довариҳои Ту умед бастаам. Адолати Ту адолати абадӣ аст, ва шариати Ту ҳақиқат аст. Ту наздик ҳастӣ, эй Худованд, ва ҳамаи аҳкоми Ту ростӣ. Забур 119:30 , 43, 142, 151

Худованд ба Довуд бо ростӣ қасам хӯрдааст; аз он рӯй нахоҳад овард; аз меваи баданат бар тахти ту хоҳам шинонд. Забур 132:11

Ман назди маъбади муқаддаси Ту саҷда хоҳам кард ва исми Туро барои меҳрубонӣ ва ростии Ту ситоиш хоҳам кард, зеро ки Ту каломи Худро аз тамоми номи Худ болотар гузоштаӣ. Забур 138:2

Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, наздик аст, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро бо ростӣ мехонанд. Забур 145:18

Ки осмон ва заминро офаридааст, ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва ростиро то абад нигоҳ медорад. Забур 146:6

Бигзор раҳмат ва ростӣ туро тарк накунанд; онҳоро ба гардани худ бибанд; онҳоро бар лавҳаи дили худ бинавис. Масалҳо 3:3

Зеро ки даҳонам ростӣ хоҳад гуфт; ва бадӣ барои лабонам зишт аст. Масалҳо 8:7

Касе ки рост мегӯяд, адолатро нишон медиҳад, вале шоҳиди дурӯғгӯ фиреб медиҳад. Лаби ростгӯй то абад устувор хоҳад буд, вале забони дурӯғгӯй як лаҳза давом мекунад. Масалҳо 12:17 , 19

Оё онҳое, ки бадиро ба нақша мекашанд, гумроҳ намешаванд? Аммо раҳм ва ростӣ барои онҳое, ки некиро ба нақша мекашанд, хоҳад буд. Масалҳо 14:22

Бо раҳмат ва ростӣ гуноҳ пок мешавад, ва бо тарси Худованд одамон аз бадӣ дур мешаванд. Масалҳо 16:6

Марҳамат ва ростӣ подшоҳро нигаҳбонӣ мекунад, ва тахти ӯ бо раҳмат мустаҳкам аст. Масалҳо 20:28

То ки ман ба ту эътимоди суханони ростиро баён кунам, то ки ту ба суханони ростӣ ба онҳое ки назди ту фиристодаанд, ҷавоб диҳӣ? Масалҳо 22:21

Ростиро бихар ва нафурӯш; ҳикмат ва насиҳат ва фаҳмро низ. Масалҳо 23:23

Воиз кӯшиш кард, ки калимаҳои қобили қабулро пайдо кунад: ва он чи навишта шуда буд, рост буд, ҳатто суханони ростӣ. Воиз 12:10

Пайғамбарӣ

Дар гӯши ман мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ки: «Ба ростӣ, хонаҳои зиёде хароб хоҳанд шуд, ҳатто хонаҳои бузург ва зебо, бе сокин хоҳанд буд». Ишаъё 5:9

Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки боқимондаи Исроил ва онҳое ки аз хонадони Яъқуб раҳо шудаанд, дигар бар касе ки онҳоро задааст, такя нахоҳанд кард, балки бар Худованд, Қуддуси Исроил, ба ростӣ такя хоҳанд кард. Ишаъё 10:20

Ва тахт бо раҳмат барқарор хоҳад шуд, ва ӯ дар хаймаи Довуд бо ростӣ бар он нишаста, доварӣ хоҳад кард ва доварӣ хоҳад кард ва адолатро талаб мекунад ва адолатро меҷӯяд. Ишаъё 16:5

Эй Парвардигор, Ту Худои ман ҳастӣ; Туро болобардор хоҳам кард, исми Туро ситоиш хоҳам кард; зеро ки Ту корҳои аҷоиб кардаӣ; маслиҳатҳои қадимии Ту вафодорӣ ва ростӣ аст. Ишаъё 25:1

Дарвозаҳоро кушоед, то халқи одил, ки ҳақиқатро нигоҳ медорад, ба дарун дарояд. Ишаъё 26:2

Эй Парвардигор, дар ҳақиқат подшоҳони Ашшур ҳамаи халқҳо ва кишварҳояшонро хароб кардаанд, Ишаъё 37:18

Ва гуфт: «Эй Худованд, ба ёд ор, ки чӣ гуна ман дар пеши Ту бо ростӣ ва бо дили комил рафтор кардаам ва он чиро, ки дар назари Ту писанд аст, анҷом додаам». Ва Ҳизқиё сахт

гирист. Зеро ки гӯр наметавонад Туро ситоиш кунад, ва мамот наметавонад Туро ситоиш кунад; онҳое ки ба чоҳ фурӯ меравнд, ба ростии Ту умед надоранд. Зиндаҳо, зиндаҳо, Туро ситоиш хоҳанд кард, чунон ки ман имрӯз мекунам; падар ба фарзандон ростии Туро маълум хоҳад кард. Ишаъё 38:3 , 18-19

Он гоҳ Ҳизқиё ба Ишаъё гуфт: «Каломи Худованд, ки ту гуфтӣ, хуб аст». Ӯ инчунин гуфт: «Зеро ки дар рӯзҳои ман сулҳу осоиштагӣ ва ростӣ ҳукмфармо хоҳад буд». Ишаъё 39:8

Ӯ наи шикастаро нахоҳад шикаст, ва катони дуддодашударо хомӯш нахоҳад кард; Ӯ довариро ба сӯи ростӣ хоҳад овард. Ишаъё 42:3

Бигзор ҳамаи халқҳо ҷамъ шаванд ва қавмҳо ҷамъ шаванд; кист аз миёни онҳо, ки инро эълон кунад ва чизҳои пешинаро ба мо бигӯяд? Бигзор шоҳидони худро биёранд, то ки онҳо сафед карда шаванд; ё бигзор онҳо бишнаванд ва бигӯянд: «Ин ҳақиқат аст». Ишаъё 43:9

Эй хонадони Яъқуб, ки бо номи Исроил хонда шудаед ва аз обҳои Яҳудо берун омадаед, ба номи Парвардигор қасам мехӯред ва Худои Исроилро зикр мекунед, аммо на бо ростӣ ва на бо адолат. Ишаъё 48:1

Касе барои адолат талаб намекунад ва касе барои ростӣ даъво намекунад; онҳо ба ҳеҷ ваҷҳ таваккал мекунанд ва дурӯғ мегӯянд; ба бадӣ ҳомиладор мешаванд ва бадӣ мезоянд. Ва доварӣ ба ақиб гардонида шудааст, ва адолат дур истодааст, зеро ки ростӣ дар кӯча фурӯ рафтааст, ва адолат наметавонад ворид шавад. Бале, ростӣ нопадид мешавад, ва касе ки аз бадӣ дур мешавад, худро ғорат мекунад, ва Худованд инро дид, ва ба ӯ писанд наомад, ки инсоф вуҷуд надорад. Ишаъё 59:4 , 14-15

Зеро Ман, ки Худованд ҳастам, довариро дӯст медорам, аз ғоратгарӣ барои қурбонии сӯхтанӣ нафрат дорам; ва кори онҳоро бо ростӣ роҳнамоӣ хоҳам кард, ва бо онҳо аҳди абадӣ хоҳам баст. Ишаъё 61:8

Ҳар кӣ бар замин худро баракат диҳад, дар Худои ростӣ худро баракат хоҳад дод; ва ҳар кӣ бар замин қасам хӯрад, ба Худои ростӣ қасам хоҳад хӯрд, зеро ки андӯҳҳои пештара фаромӯш шудаанд ва онҳо аз чашмони ман пинҳон шудаанд. Ишаъё 65:16

Ва ту бо ростӣ, бо доварӣ ва бо адолат қасам хӯрӣ, ки Худованд зинда аст; ва халқҳо дар Ӯ баракат хоҳанд ёфт ва бо Ӯ фахр хоҳанд кард. Ирмиё 4:2

Дар кӯчаҳои Ерусалим гаштугузор кунед ва ҳоло бубинед ва бидонед ва дар майдонҳои он ҷустуҷӯ кунед, агар касеро пайдо кунед, ки доварӣ кунад ва ҳақиқатро ҷӯяд; ва Ман онро мебахшам. Эй Парвардигор, оё чашмони Ту бар ростӣ нест? Ту онҳоро задаӣ, вале онҳо ғамгин нашудаанд; Ту онҳоро нобуд кардаӣ, вале онҳо аз қабули панд саркашӣ кардаанд; онҳо чеҳраҳои худро аз санг сахттар кардаанд; онҳо аз баргаштан саркашӣ кардаанд. Ирмиё 5:1 , 3

Аммо ту ба онҳо бигӯй: «Ин халқест, ки ба овози Парвардигор Худои худ гӯш намедиҳад ва пандро қабул намекунад; ростӣ нобуд шудааст ва аз даҳони онҳо бурида шудааст». Ирмиё 7:28

Ва забонҳои худро мисли камон барои дурӯғ хам мекунанд, вале онҳо барои ростӣ бар замин далер нестанд; зеро ки онҳо аз бадӣ ба бадӣ мегузаранд ва Маро намешиносанд, мегӯяд Парвардигор. 34:11 Ва ҳар яке аз онҳо ҳамсояи худро фиреб медиҳад ва онҳо ба ростӣ сухан

намегӯянд. Онҳо забони худро ба дурӯғ гуфтан таълим додаанд, ва худро ба содир кардани шарорат хаста кардаанд. Ирмиё 9:3 , 5

Аммо шумо аниқ медонед, ки агар маро ба қатл расонед, шумо хуни бегуноҳро бар худ ва бар ин шаҳр ва бар сокинони он хоҳед рехт. Зеро ки дар ҳақиқат Худованд маро назди шумо фиристодааст, то ҳамаи ин суханонро ба гӯши шумо бигӯям. Ирмиё 26:15

Инак, Ман ба он шифо ва шифо хоҳам овард, ва онҳоро шифо хоҳам дод, ва фаровонии осоиштагӣ ва ростиро ба онҳо ошкор хоҳам кард. Ирмиё 33:6

Подшоҳ ба Дониёл ҷавоб дода гуфт: «Дар ҳақиқат, Худои ту Худои худоён ва Худованди подшоҳон ва ошкоркунандаи асрор аст, зеро ту метавонистӣ ин сирро ошкор кунӣ». Дониёл 2:47

Акнун ман, Набукаднесар, Подшоҳи осмонро, ки ҳамаи аъмоли Ӯ ростӣ ва роҳҳои Ӯ доварӣ аст, ситоиш ва ситоиш мекунам ва эҳтиром мекунам, ва онҳоеро, ки бо мағрурӣ роҳ мераванд, Ӯ қодир аст паст кунад. Дониёл 4:37

Ман ба яке аз онҳое, ки дар он ҷо истода буд, наздик шудам ва аз ӯ ҳақиқати ҳамаи инро пурсидам. Ӯ ба ман нақл кард ва тафсири ин чизҳоро ба ман фаҳмонд. Он гоҳ ман ҳақиқати ҳайвони чорумро, ки аз ҳамаи дигарон фарқ мекард ва хеле даҳшатнок буд, ки дандонҳояш аз оҳан ва нохунҳояш аз мис буданд, ки боқимондаҳоро фурӯ мебурд, пора-пора мекард ва бо пойҳояш поймол мекард, медонистам. Дониёл 7:16 , 19

Ва лашкаре бар зидди қурбонии ҳаррӯза ба сабаби гуноҳ ба ӯ дода шуд, ва он ҳақиқатро ба замин зад; ва он амал кард ва муваффақ шуд. Дониёл 8:12

Чунон ки дар шариати Мусо навишта шудааст, тамоми ин бадӣ бар сари мо омадааст; аммо мо пеши Худованд Худои худ дуо нагуфтем, то ки аз гуноҳҳои худ рӯй гардонем ва ростии Туро дарк кунем. Дониёл 9:13

Аммо ман ба ту он чиро, ки дар Навиштаи Ҳақ навишта шудааст, нишон медиҳам: ва дар ин корҳо касе бо ман ҳамфикр нест, ҷуз Микоил, ки шоҳзодаи шумост. Дониёл 10:21

Ва акнун ман ба ту ҳақиқатро нишон медиҳам: инак, боз се подшоҳ дар Форс хоҳанд бархост; ва чорумӣ аз ҳамаи онҳо хеле сарватмандтар хоҳад буд; ва бо қуввати худ ва сарвати худ ҳамаро бар зидди салтанати Юнон шӯриш хоҳад кард. Дониёл 11:2

Эй банӣ-Исроил, каломи Парвардигорро бишнавед, зеро Парвардигор бо сокинони замин даъво дорад, зеро ки дар ин замин на ростӣ ва на марҳамат ва на дониши Худо ҳаст. Ҳушаъ 4:1

Ту ростиро ба Яъқуб ва марҳаматро ба Иброҳим, ки аз замонҳои қадим ба падарони мо қасам хӯрдаӣ, ба амал меорӣ. Мико 7:20

Худованд чунин мегӯяд: «Ман ба Сион баргардонида шудаам ва дар миёни Ерусалим сокин хоҳам шуд; ва Ерусалим шаҳри ҳақиқат номида хоҳад шуд, ва кӯҳи Парвардигори лашкарҳо кӯҳи муқаддас хоҳад буд». Ва онҳоро хоҳам овард, ва онҳо дар миёни Ерусалим сокин хоҳанд шуд; ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, бо ростӣ ва адолат. Инҳо корҳое ҳастанд, ки шумо бояд анҷом диҳед: ҳар кас ба ёри худ рост гӯед; дар дарвозаҳои худ

довариии ростӣ ва сулҳро ба ҷо оваред. Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Рӯзаи моҳи чорум ва рӯзаи моҳи панҷум ва рӯзаи ҳафтум ва рӯзаи даҳум барои хонадони Яҳудо шодӣ ва шодмонӣ ва зиёфатҳои шодмонӣ хоҳад буд; пас, ростӣ ва сулҳро дӯст доред». Закарё 8:3 , 8 , 16, 19

Шариати ҳақиқат дар даҳони ӯ буд, ва шарорат дар лабонаш ёфт нашуд; ӯ бо Ман дар сулҳу осоиштагӣ ва адолат роҳ мерафт, ва бисёриҳоро аз шарорат дур мекард. Малокӣ 2:6

Инҷилҳо ва Аъмол

Он гоҳ онҳое ки дар киштӣ буданд, омада, ба Ӯ саҷда карданд ва гуфтанд: «Дар ҳақиқат Ту Писари Худо ҳастӣ». Матто 14:33

Зан гуфт: «Ростӣ, Худовандо! Аммо сагҳо низ аз нонрезаҳое, ки аз суфраи соҳибонашон меафтанд, мехӯранд». Матто 15:27

Ва шогирдони худро бо ҳиродиён назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Мо медонем, ки Ту ростқавл ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвое надорӣ, зеро ба ҳеҷ кас рӯ намекунӣ». Матто 22:16

Аммо зан аз тарсу ларзон, зеро медонист, ки ба вай чӣ шудааст, омада, пеши ӯ афтод ва тамоми ҳақиқатро ба ӯ гуфт. Марқӯс 5:33

Ва онҳо омада, ба Ӯ гуфтанд: «Эй Устод, мо медонем, ки Ту ростқавл ҳастӣ ва аз касе парвое надорӣ, зеро Ту ба рӯи одамон нигоҳ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ; оё ба қайсар андоз додан ҷоиз аст, ё не?» Марқӯс 12:14

Китобдон ба Ӯ гуфт: «Эй Устод, рост гуфтӣ; зеро ки Худо як аст ва ҷуз Ӯ дигаре нест. Марқӯс 12:32

Аммо ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар айёми Илёс, вақте ки осмон се солу шаш моҳ баста буд, ва қаҳтии сахте дар тамоми замин рӯй дод, дар Исроил бевазанони зиёде буданд; Луқо 4:25

«Лекин ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе аз онҳое ки дар ин ҷо истодаанд, то Малакути Худоро набинанд, маргро нахоҳанд чашид». Луқо 9:27

Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ӯ ӯро бар тамоми дороии худ ҳукмрон таъин хоҳад кард. Луқо 12:44

Ва ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳама бештар хайрия кард; Луқо 21:3

Тақрибан як соат пас, дигаре бо итминон тасдиқ кард: «Дар ҳақиқат, ин ҳам бо Ӯ буд, зеро ӯ ҷалилӣ аст». Луқо 22:59

Ва Калом ҷисм гардид ва дар миёни мо маскан гирифт, ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари ягонаи Падар буд, пур аз файз ва ростӣ буд. Зеро ки шариат аз ҷониби Мусо дода шуд, аммо файз ва ростӣ аз ҷониби Исои Масеҳ омад. Юҳанно 1: 14,17

Аммо касе ки росткор аст, ба сӯи нур меояд, то ки аъмоли ӯ ошкор шавад, ки онҳо бо Худо анҷом дода шудаанд. Юҳанно 3:21

Аммо соате мерасад, ки аллакай расидааст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро бо рӯҳ ва ростӣ парастиш хоҳанд кард, зеро ки Падар толиби чунин парастандагони Худ аст. Худо рӯҳ аст; ва онҳое ки Ӯро парастиш мекунанд, бояд Ӯро бо рӯҳ ва ростӣ парастиш кунанд. Юҳанно 4: 23-24

Шумо назди Юҳанно фиристодед ва ӯ ба ростӣ шаҳодат дод. Юҳанно 5:33

Он гоҳ мардон мӯъҷизаеро, ки Исо нишон дод, диданд, гуфтанд: «Ин дар ҳақиқат пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд». Юҳанно 6:14

Бисёре аз мардум ин суханро шунида, гуфтанд: «Дар ҳақиқат, ин пайғамбар аст». Юҳанно 7:40

Ва шумо ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард. Аммо ҳоло шумо мехоҳед Маро бикушед, ва Ман Шахсе ҳастам, ки ростиро, ки аз Худо шунидаам, ба шумо гуфтам: Иброҳим чунин коре накардааст. Шумо аз падари худ иблис ҳастед ва мехоҳед хоҳишҳои падари худро иҷро кунед. Ӯ аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ собит намонд, зеро ки дар ӯ ростӣ нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, аз они худро мегӯяд, зеро ӯ дурӯғгӯ ва падари дурӯғ аст. Ва азбаски Ман ба шумо рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоред. Кадоме аз шумо маро ба гуноҳ бовар мекунонад? Ва агар ман рост гӯям, чаро ба ман бовар намекунед? Юҳанно 8:32 , 40, 44-46

Исо ба вай гуфт: « Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман». Юҳанно 14:6

Ҳатто Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон наметавонад Ӯро қабул кунад, зеро Ӯро намебинад ва намешиносад; лекин шумо Ӯро мешиносед, зеро Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд. Юҳанно 14:17

Лекин вақте ки Пуштибон, ки Ӯро аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, бар Ман шаҳодат хоҳад дод. Юҳанно 15:26

Аммо ба шумо рост мегӯям: рафтани ман барои шумо беҳтар аст; зеро ки агар Ман наравам, Тасаллидиҳанда назди шумо нахоҳад омад; ва агар равам, Ӯро назди шумо мефиристам. Аммо вақте ки Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ, ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард; зеро ки аз худ нахоҳад гуфт, балки ҳар чи мешунавад, ҳамонро хоҳад гуфт ва ба шумо чизҳои ояндаро хабар хоҳад дод. Юҳанно 16: 7,13

Онҳоро бо ростии Худ тақдис кун: каломи Ту ростӣ аст. Ва барои онҳо Ман Худро тақдис мекунам, то ки онҳо низ ба воситаи ростӣ тақдис карда шаванд. Юҳанно 17: 17,19

Пилотус ба ӯ гуфт: «Пас, оё ту подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: « Ту мегӯӣ, ки ман подшоҳ ҳастам. Ман барои ҳамин таваллуд шудаам ва барои ҳамин ба ҷаҳон омадаам, то ки бар ростӣ шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ аз ростӣ бошад, овози Маро мешунавад». Пилотус ба ӯ гуфт: «Ростӣ чист?» Пас аз гуфтани ин суханон, боз назди яҳудиён баромад ва ба онҳо гуфт: «Ман дар Ӯ ҳеҷ айбе намеёбам». Юҳанно 18: 37-38

Зеро ки дар ҳақиқат бар зидди Писари муқаддаси ту Исо, ки Ту ӯро тадҳин кардаӣ, Ҳиродус ва Понтиюс Пилотус бо ғайрияҳудиён ва қавми Исроил ҷамъ омада буданд, Аъмол 4:27

Он гоҳ Петрус даҳонашро кушода, гуфт: «Ман ростӣ медонам, ки Худо рӯйбинӣ надорад. Аъмол 10:34

Аммо ӯ гуфт: «Эй Фестуси мӯҳтарам, ман девона нестам, балки суханони ростӣ ва ҳушёриро баён мекунам». Аъмол 26:25

Номаҳо

Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна ноинсофӣ ва беадолатӣ ва беадолатӣ аз одамоне ки ҳақиқатро бо ноинсофӣ поймол мекунанд, зоҳир мешавад; Ки ҳақиқати Худоро ба дурӯғ табдил доданд ва махлуқро бештар аз Офаридгор, ки то абад муборак аст, ибодат ва хидмат карданд. Омин. Румиён 1: 18,25

Аммо мо итминон дорем, ки доварии Худо бар онҳое ки чунин корҳоро мекунанд, бар асоси ҳақиқат аст. Аммо барои онҳое ки ҷасур ҳастанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноҳақӣ итоат мекунанд, хашм ва ғазаб, Румиён 2:2 , 8

Муаллими аблаҳон, муаллими кӯдакон, ки шакли дониш ва ҳақиқатро дар шариат дорад. Румиён 2:20

Зеро агар ростии Худо ба воситаи дурӯғи ман барои ҷалоли Ӯ афзунтар шуда бошад, пас чаро ман низ ҳамчун гуноҳкор маҳкум мешавам? Румиён 3:7

Ман дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ намегӯям, ва виҷдонам низ дар Рӯҳулқудс ба ман шаҳодат медиҳад, Румиён 9:1

Акнун ман мегӯям, ки Исои Масеҳ барои ростии Худо хизматгори хатнакунандагон буд, то ваъдаҳоеро, ки ба падарон дода шудаанд, тасдиқ кунад: Румиён 15:8

Пас, биёед идро на бо хамиртуруши кӯҳна, на бо хамиртуруши бадӣ ва бадӣ, балки бо нони бефатири самимият ва ростӣ ҷашн гирем. 1 Қӯринтиён 5:8

Аз беадолатӣ шод намешавад, балки аз ростӣ шод мешавад; 1 Қӯринтиён 13:6

Ва асрори дилаш ошкор мешавад; ва ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо саҷда мекунад ва мегӯяд, ки Худо дар ҳақиқат дар шумост. 1 Қӯринтиён 14:25

Балки аз корҳои пинҳонии нангин даст кашида, маккорӣ намекунем ва каломи Худоро таҳриф намекунем, балки бо ошкор кардани ҳақиқат худро ба виҷдони ҳар кас дар ҳузури Худо пешниҳод менамоем. 2 Қӯринтиён 4:2

Бо каломи ростӣ, бо қудрати Худо, бо зиреҳи адолат дар дасти рост ва чап, 2 Қӯринтиён 6:7

Зеро, агар ман дар бораи шумо ба ӯ чизе гуфта бошам, хиҷил намешавам; балки, чунон ки мо ҳама чизро ба шумо ба ростӣ гуфта будем, фахри мо низ, ки ман пеши Титус гуфта будам, рост баромад. 2 Қӯринтиён 7:14

Ба ростии Масеҳ, ки дар ман аст, ҳеҷ кас маро аз ин фахр дар сарзамини Охайя бознадорад. 2 Қӯринтиён 11:10

Зеро, агар ман хоҳам фахр кунам, аблаҳ намешавам, зеро рост мегӯям; аммо акнун худдорӣ мекунам, то касе дар бораи ман аз он ки маро мебинад ё аз он ки маро мешунавад, болотар фикр накунад. 2 Қӯринтиён 12:6

Зеро мо бар зидди ҳақиқат ҳеҷ коре карда наметавонем, ҷуз барои ҳақиқат. 2 Қӯринтиён 13:8

Мо ба онҳо итоат кардем, на як соат, то ки ростии Инҷил бо шумо боқӣ монад. Ғалотиён 2:5

Аммо вақте дидам, ки онҳо мувофиқи ҳақиқати Инҷил ростқавлона рафтор намекунанд, дар пеши назари ҳама ба Петрус гуфтам: «Агар ту яҳудӣ бошӣ, мувофиқи расму оини ғайрияҳудиён зиндагӣ мекунӣ, на мисли яҳудиён, пас чаро ғайрияҳудиёнро маҷбур мекунӣ, ки мисли яҳудиён зиндагӣ кунанд?» Ғалотиён 2:14

Эй ғалотиёни аблаҳ, кӣ шуморо ҷоду кард, ки аз ростӣ итоат накунед, дар сурате ки дар пеши назари шумо Исои Масеҳ дар миёни шумо маслуб шудааст? Ғалотиён 3:1

Оё ман азбаски ба шумо ростӣ мегӯям, душмани шумо шудаам? Ғалотиён 4:16

Шумо хуб давидед; кӣ шуморо аз итоат ба ростӣ боздошт? Ғалотиён 5:7

Шумо низ пас аз шунидани каломи ростӣ, яъне башорати наҷоти худ, ба Ӯ эътимод кардед; ба Ӯ низ имон овардед ва бо Рӯҳулқудси ваъда мӯҳр зада шудаед, Эфсӯсиён 1:13

Аммо ростиро бо муҳаббат гуфтан, метавонад дар ҳар чиз ба Ӯ, ки сар аст, яъне Масеҳ, табдил ёбад. Агар шумо Ӯро шунида бошед ва аз Ӯ таълим гирифта бошед, чунон ки ҳақиқат дар Исост, Пас, дурӯғро аз худ дур кунед, ҳар кас ба ери худ рост гӯяд, зеро ки мо узвҳои якдигарем. Эфсӯсиён 4:15 , 21, 25

(Зеро самари Рӯҳ дар ҳар некӣ, адолат ва ростӣ аст;) Эфсӯсиён 5:9

Пас, бо камарбанди ростӣ ва ҷавшани адолат истодагарӣ кунед. Эфсӯсиён 6:14

Пас чӣ мешавад? Бо вуҷуди ин, бо ҳар роҳ, хоҳ бо найранг ва хоҳ бо самимият, Масеҳ мавъиза карда мешавад ва ман аз он шодӣ мекунам, бале ва хоҳам кард. Филиппиён 1:18

Барои умеде, ки дар осмон барои шумо банд аст, ки шумо онро қаблан дар каломи ростии Инҷил шунида будед; Ки он ба шумо расидааст, чунон ки дар тамоми ҷаҳон аст; ва аз рӯзе ки шумо онро шунидаед ва файзи Худоро ба ростӣ шинохтаед, самар меорад, чунон ки дар шумо низ самар меорад. Қӯлассиён 1: 5-6

Ба ҳамин сабаб мо низ пайваста ба Худо шукр мегӯем, зеро ки шумо каломи Худоро, ки аз мо шунидаед, қабул кардед, онро на ҳамчун каломи одамӣ, балки ҳамчун каломи Худо қабул кардед, ки он дар ҳақиқат аст, яъне каломи Худо, ки дар шумо, имондорон, низ самаранок амал мекунад. 1 Таслӯникиён 2:13

Ва бо ҳар гуна фиреби ноҳаққӣ дар онҳое ки нобуд мешаванд,, зеро онҳо муҳаббати ростиро қабул накарданд, то ки наҷот ёбанд, то ки ҳамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноҳаққӣ лаззат бурданд, маҳкум шаванд. Аммо мо бояд ҳамеша ба Худо барои шумо, эй бародарони маҳбуби Худованд, шукр гӯем, зеро ки Худо аз ибтидо шуморо барои наҷот ба воситаи тақдиси Рӯҳ ва имон ба ҳақиқат интихоб кардааст. 2 Таслӯникиён 2:10 , 12-13

Ки мехоҳад ҳамаи одамон наҷот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд. Барои он ман воиз ва расул таъин шудаам, (ман дар Масеҳ рост мегӯям ва дурӯғ намегӯям), муаллими халқҳо дар имон ва ростӣ. 1 Тимотиюс 2: 4,7

Аммо агар ман дер кунам, то ту бидонӣ, ки чӣ гуна бояд дар хонаи Худо рафтор кунӣ, ки калисои Худои зинда, сутун ва пояи ҳақиқат аст. 1 Тимотиюс 3:15

издивоҷро манъ мекунанд ва аз хӯрокҳое, ки Худо офаридааст, парҳез мекунанд, то онҳое ки имон овардаанд ва ростиро медонанд, бо шукргузорӣ бихӯранд. 1 Тимотиюс 4:3

Баҳсҳои ғалат дар байни одамони ақли бад ва аз ҳақиқат бегона, ки фикр мекунанд, ки диндорӣ фоида аст; аз чунин шахсон канорагирӣ кун. 1 Тимотиюс 6:5

Саъю кӯшиш кун, ки худро ба Худо писандида нишон диҳӣ, коргаре ки хиҷил намешавад ва каломи ростиро дуруст мавъиза мекунад. 2 Тимотиюс 2:15

Ки аз ростӣ гумроҳ шуда, мегӯянд, ки эҳьё аллакай гузаштааст; ва имони баъзеро хароб мекунанд. 2 Тимотиюс 2:18

Бо фурӯтанӣ ба онҳое, ки ба худ мухолифанд, насиҳат медиҳад; шояд Худо ба онҳо тавба карда, ҳақиқатро эътироф кунад; 2 Тимотиюс 2:25

Ҳамеша меомӯзад, вале ҳаргиз ба дониши ҳақиқат расида наметавонад. Чунон ки Яннис ва Ямбрис ба Мусо муқобилат карданд, инҳо низ ба ростӣ муқобилат мекунанд: одамони фосид ва бадахлоқ дар имон. 2 Тимотиюс 3: 7-8

Ва онҳо гӯшҳои худро аз ростӣ дур карда, ба афсонаҳо рӯ хоҳанд овард. 2 Тимотиюс 4:4

Павлус, бандаи Худо ва расули Исои Масеҳ, мувофиқи имони баргузидагон ва эътирофи ҳақиқате, ки пас аз парҳезгорӣ аст; Ба афсонаҳои яҳудиён ва аҳкоми одамоне, ки аз ҳақиқат рӯй мегардонанд, гӯш надиҳанд. Титус 1: 1,14

Зеро, агар мо, пас аз гирифтани дониши ростӣ, қасдан гуноҳ кунем, дигар қурбоние барои гуноҳҳо боқӣ намемонад. Ибриён 10:26

Ӯ бо хости Худ моро бо каломи ростӣ ба дунё овард, то ки мо як навъ меваи аввалини офаридаҳои Ӯ бошем. Яъқуб 1:18

Аммо агар шумо дар дилҳои худ ҳасади талх ва худписандӣ дошта бошед, фахр накунед ва бар зидди ростӣ дурӯғ нагӯед. Яъқуб 3:14

Эй бародарон, агар касе аз шумо аз ҳақиқат дур шавад ва яке ӯро баргардонад; Яъқуб 5:19

Азбаски шумо ҷонҳои худро бо итоати ростӣ ба воситаи Рӯҳ барои муҳаббати беғаразонаи бародарон пок кардаед, якдигарро бо дили пок ва самимӣ дӯст доред. 1 Петрус 1:22

Аз ин рӯ, ман дар хотир доштани ин чизҳо ба шумо ҳамеша бепарвоӣ намекунам, гарчанде ки шумо онҳоро медонед ва дар ҳақиқати имрӯза устувор ҳастед. 2 Петрус 1:12

Ва бисёриҳо роҳҳои бади онҳоро пайравӣ хоҳанд кард, ва ба василаи онҳо роҳи ростӣ бадном хоҳад шуд. 2 Петрус 2:2

Агар мо гӯем, ки бо Ӯ мушоракат дорем, ва дар торикӣ роҳ меравем, мо дурӯғ мегӯем ва ростиро ба амал намеорем. Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем, худро фиреб медиҳем ва ростӣ дар мо нест. 1 Юҳанно 1:6 , 8

Касе ки мегӯяд: «Ман Ӯро мешиносам», аммо аҳкоми Ӯро риоят намекунад, дурӯғгӯй аст ва дар ӯ ҳақиқат нест. Ман ба шумо на аз он сабаб навиштаам, ки шумо ҳақиқатро намедонед, балки аз он сабаб, ки шумо онро медонед ва ҳеҷ дурӯғ аз ростӣ нест. Аммо тадҳине, ки шумо аз Ӯ гирифтаед, дар шумо сокин аст ва ба шумо лозим нест, ки касе шуморо таълим диҳад; балки чунон ки тадҳини Ӯ ба шумо ҳама чизро таълим медиҳад ва ростӣ аст ва дурӯғ нест, ва ҳамон тавре ки ба шумо таълим додааст, шумо дар Ӯ хоҳед монд. 1 Юҳанно 2:4 , 21, 27

Эй фарзандони азизам, биёед на бо сухан ва на бо забон, балки бо амал ва ростӣ дӯст дорем. Ва аз ин мо медонем, ки мо аз ростӣ ҳастем ва дилҳои худро дар пеши Ӯ ором хоҳем кард. 1 Юҳанно 3: 18-19

Мо аз Худо ҳастем: касе ки Худоро мешиносад, моро мешунавад; касе ки аз Худо нест, моро намешунавад. Бо ин мо рӯҳи ҳақиқат ва рӯҳи гумроҳро мешиносем. 1 Юҳанно 4:6

Ин Исои Масеҳ аст, ки бо об ва хун омадааст; на танҳо бо об, балки бо об ва хун; ва Рӯҳ шаҳодат медиҳад, зеро ки Рӯҳ ростӣ аст. 1 Юҳанно 5:6

Пир ба хонуми баргузида ва фарзандонаш, ки ман онҳоро дар ростӣ дӯст медорам; ва на танҳо ман, балки ҳамаи онҳое ки ростиро шинохтаанд; Ба хотири ҳақиқате, ки дар мо сокин аст ва то абад бо мо хоҳад буд. Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва аз ҷониби Худованд Исои Масеҳ, Писари Падар, дар ростӣ ва муҳаббат бо шумо бод. Ман хеле хурсанд шудам, ки аз фарзандони ту ёфтам, ки дар роҳи ростӣ рафтор мекунанд, чунон ки мо аз Падар ҳукм гирифтаем. 2 Юҳанно 1: 1-4

Пир ба Ғоюси маҳбуб, ки ман ӯро дар ростӣ дӯст медорам. Зеро ман хеле хурсанд шудам, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростие ки дар ту аст, шаҳодат доданд, чунон ки ту дар ростӣ рафтор мекунӣ. Барои ман шодмонии бештаре аз шунидани он ки фарзандонам дар роҳи ростӣ мераванд, нест. Пас, мо бояд чунин касонро қабул кунем, то ки дар роҳи ростӣ шарик бошем. Димитрий дар бораи ҳама ва худи ростӣ шаҳодати нек дорад; ва мо низ шаҳодат медиҳем, ва шумо медонед, ки шаҳодати мо рост аст. 3 Юҳанно 1:1 3-4,8,12

Апокриф

Сеюмӣ навиштааст: «Занон қавитаранд, аммо аз ҳама чиз Ҳақиқат пирӯзиро аз байн мебарад». 1 Эзра 3:12

1 Эзра 4: 13-41
Сипас сеюмӣ, ки дар бораи занон ва дар бораи ҳақиқат сухан гуфта буд (ин Зоробабел буд) ба сухан оғоз кард. Эй мардон, на подшоҳи бузург аст, на мардуми зиёд ва на шароб бартарӣ дорад; пас, кист, ки онҳоро идора кунад, ё бар онҳо ҳукмронӣ кунад? Оё онҳо зан нестанд? Занон подшоҳ ва ҳамаи одамонеро, ки дар баҳр ва хушкӣ ҳукмронӣ мекунанд, таваллуд кардаанд. Ҳатто аз онҳо омадаанд ва онҳо ба онҳое, ки токзорҳоро шинондаанд, аз он ҷо шароб меоянд, ғамхорӣ мекарданд. Инҳо инчунин барои мардон либос медӯзанд; инҳо ба мардон шӯҳрат меоранд; ва бе занон мардон наметавонанд вуҷуд дошта бошанд. Бале, ва агар мардон тилло ва нуқра ё чизи дигари хуберо ҷамъ карда бошанд, оё онҳо занеро, ки зебо ва зебо аст, дӯст намедоранд? Ва ҳамаи ин чизҳоро раҳо карда, ба вай нигоҳ намекунанд ва бо даҳони кушода ба вай чашм намедӯзанд; ва оё ҳама мардон ба вай бештар аз нуқра ё тилло ё ҳар чизи гаронбаҳо орзу намекунанд? Мард падари худро, ки ӯро ба воя расонидааст, ва ватани худро тарк карда, ба занаш мепайвандад. Ӯ намехоҳад, ки умри худро бо занаш гузаронад ва на падар, на модар ва на ватанро ба ёд меорад. Аз ин ҳам шумо бояд бидонед, ки занон бар шумо ҳукмронӣ мекунанд; оё шумо заҳмат намекашед ва ҳама чизро ба зан намедиҳед? Бале, мард шамшерашро мегирад ва ба роҳ меравад, то роҳзанӣ кунад ва дуздӣ кунад, дар баҳр ва дарёҳо шино кунад; Ва ба шер нигоҳ карда, дар торикӣ меравад; ва ҳангоме ки дуздида, ғорат карда ва ғорат кардааст, онро ба маҳбуби худ меорад. Аз ин рӯ, мард зани худро аз падар ё модар беҳтар дӯст медорад. Бале, бисёриҳо ҳастанд, ки аз ақли худ барои занон хаста шудаанд ва барои онҳо хизматгор шудаанд. Бисёриҳо низ барои занон ҳалок шудаанд, хато кардаанд ва гуноҳ кардаанд. Ва акнун ба ман бовар намекунед? Оё подшоҳ дар қудраташ бузург нест? Оё ҳама минтақаҳо аз даст расонидан ба ӯ наметарсанд? Аммо ман ӯро ва Апамеро, канизи подшоҳ, духтари Бартакус, дидам, ки дар тарафи рости подшоҳ нишаста буданд. Ва тоҷро аз сари подшоҳ гирифта, бар сари худ гузошт; вай низ бо дасти чапаш подшоҳро зад. Бо вуҷуди ин, подшоҳ чашмонашро кушода ба вай нигоҳ кард: агар вай ба ӯ хандид, ӯ низ хандид; аммо агар вай аз ӯ норозӣ мешуд, подшоҳ мехост хушомадгӯӣ кунад, то дубора бо ӯ оштӣ шавад. Эй мардон, чӣ тавр мешавад, ки занон набояд қавӣ бошанд, дар ҳоле ки онҳо чунин мекунанд? Пас подшоҳ ва ашрофон ба якдигар нигоҳ карданд; ва ӯ дар бораи ҳақиқат сухан гуфтанро сар кард. Эй мардон, оё занон қавӣ нестанд? Замин бузург аст, осмон баланд аст, офтоб дар роҳи худ тез ҳаракат мекунад, зеро ки ӯ осмонро дар гирду атроф давр мезанад ва дар як рӯз роҳи худро ба макони худ бармегардонад. Оё он ки ин чизҳоро офаридааст, бузург нест? Пас, ҳақиқат бузург аст ва аз ҳама чиз қавитар аст. Тамоми замин ба ростӣ фарёд мезанад, ва осмон онро баракат медиҳад; ҳама аъмол аз он меларзанд ва меларзанд, ва бо он ҳеҷ ноинсофӣ нест. Шароб бад аст, подшоҳ бад аст, занон бад аст, ҳамаи фарзандони одам бад ҳастанд, ва ҳамаи аъмоли бади онҳо чунин аст; ва дар онҳо ростӣ нест; дар беадолатӣ низ онҳо нобуд хоҳанд шуд. Аммо ҳақиқат, он пойдор аст ва ҳамеша қавӣ аст; он то абад зинда мемонад ва ғолиб меояд. Дар вай қабули одамон ё мукофотҳо вуҷуд надорад; балки вай корҳои одилонаро мекунад ва аз ҳама корҳои ноодилона ва бад парҳез мекунад; ва ҳамаи одамон аз корҳои ӯ лаззат мебаранд. Дар доварии ӯ ҳеҷ беадолатӣ нест; ва ӯ қувват, салтанат, қудрат ва бузургии ҳама давру замон аст. Худои ҳақиқат муборак бод. Ва бо ин ӯ хомӯш монд. Ва тамоми мардум фарёд заданд ва гуфтанд: «Ҳақиқат бузург аст ва аз ҳама чиз болотар аст».

Аммо, вақте ки нишонаҳо фаро мерасанд, инак, рӯзҳое фаро хоҳанд расид, ки сокинони замин ба таври фаровон дастгир хоҳанд шуд, ва роҳи ҳақиқат пинҳон хоҳад шуд, ва замин аз имон холӣ хоҳад буд. 2 Эзра 5:1

Аммо имон шукуфон хоҳад шуд, фасод мағлуб хоҳад шуд ва ҳақиқате, ки муддати тӯлонӣ бесамар буд, эълон хоҳад шуд. 2 Эзра 6:28

Аммо танҳо доварӣ боқӣ хоҳад монд, ҳақиқат пойдор хоҳад монд ва имон мустаҳкам хоҳад шуд: Худдорӣ поён ёфт, хиёнат аз байн рафт, адолат афзоиш ёфт ва ҳақиқат шукуфон шуд. 2 Эзра 7: 34,44

Нигоҳи онҳо умқҳоро хушк мекунад ва хашм кӯҳҳоро об мекунад; ки ҳақиқат бар он гувоҳӣ медиҳад: Ба гуноҳҳои қавми Худ нанигар, балки ба онҳое ки ба Ту бо ростӣ хизмат мекунанд. Зеро дар асл касе нест, ки дар миёни онҳо таваллуд шавад, магар ин ки бадкорӣ карда бошад; ва дар миёни мӯъминон касе нест, ки бадкорӣ накарда бошад. 2 Эзра 8:23 , 26, 35

Зеро ки Ту заминро бо ростӣ доварӣ накардаӣ. 2 Эзра 11:41

Ман, Тобит, тамоми рӯзҳои умри худро дар роҳҳои ростӣ ва адолат роҳ рафтам ва ба бародаронам ва миллатам, ки бо ман ба Нинве ба сарзамини Ашшур омада буданд, бисёр хайру эҳсон кардам. Тобит 1:3

Эй Парвардигор, Ту одил ҳастӣ, ва ҳамаи аъмол ва ҳамаи роҳҳои Ту раҳмат ва ростӣ аст, ва Ту то абад бо ростӣ ва одилона доварӣ мекунӣ. Ва акнун довариҳои Ту бисёр ва рост аст: бо ман мувофиқи гуноҳҳоям ва мувофиқи падаронам амал кун, зеро ки мо аҳкоми Туро риоя накардаем ва дар пеши Ту ростӣ роҳ нарафтаем. Тобит 3: 2,5

Зеро ки ту бояд духтари маро ба занӣ гирӣ; аммо ман ба ту ҳақиқатро мегӯям. Тобит 7:10

Пас ҳамаи халқҳо Худовандро ҳамду сано хоҳанд гуфт, ва қавми Ӯ Худоро эътироф хоҳанд кард, ва Худованд қавми Худро сарафроз хоҳад кард; ва ҳамаи онҳое ки Худованд Худоро бо ростӣ ва инсоф дӯст медоранд, шод хоҳанд шуд ва ба бародарони мо раҳм хоҳанд кард. Тобит 14:7

Он гоҳ Ахир, сардори ҳамаи банӣ-Аммӯн, гуфт: «Бигзор оғои ман суханеро аз даҳони бандаат бишнавад, ва ман ба ту ҳақиқатро дар бораи ин қавм, ки дар наздикии ту зиндагӣ мекунанд ва дар кӯҳистон сокинанд, баён хоҳам кард, ва аз даҳони бандаат дурӯғе нахоҳад баромад». Юдит 5:5

Ва ман пеши Ҳолофернес, сардори артиши шумо, меоям, то суханони ростиро эълон кунам; ва ба ӯ роҳеро нишон медиҳам, ки бо он ӯ рафта, тамоми кӯҳистонро бе он ки ҷасад ё ҷони ҳеҷ яке аз сарбозонашро аз даст диҳад, забт кунад. Ҷудит 10:13

Онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд, ҳақиқатро хоҳанд фаҳмид, ва онҳое ки дар муҳаббат содиқ хоҳанд буд, бо Ӯ хоҳанд монд, зеро файз ва раҳмат ба муқаддасони Ӯст, ва Ӯ ба баргузидагони Худ ғамхорӣ мекунад. Ҳикмати Сулаймон 3:9

Аз ин рӯ, мо аз роҳи ҳақиқат гумроҳ шудаем, ва нури адолат бар мо надурахшид, ва офтоби адолат бар мо надурахшид. Ҳикмати Сулаймон 5:6

Дар бораи ҳикмат, ки вай чист ва чӣ гуна пайдо шудааст, ман ба шумо хоҳам гуфт ва асрорро аз шумо пинҳон нахоҳам кард, балки ӯро аз ибтидои таваллудаш ҷустуҷӯ хоҳам кард ва дониши ӯро ба рӯшноӣ хоҳам овард ва аз ростӣ чашм пӯшид. Ҳикмати Сулаймон 6:22

Худро баланд нагир, то ки афтида, ба ҷони худ шармандаӣ накунӣ, ва Худо асрори туро ошкор кунад ва туро дар миёни ҷамоат афтонад, зеро ту бо ростӣ ба тарси Худованд наомадаӣ, балки дилат пур аз макр аст. Экклесиастикус 1:30

Ҳаргиз бар хилофи ҳақиқат сухан нагӯед; балки аз хатои нодонӣ шарм кунед. То марг барои ҳақиқат талош кун, ва Худованд барои ту хоҳад ҷангид. Воиз 4 :25,28

Пеш аз он ки ҳақиқатро таҳқиқ кунӣ, маломат накун: аввал фаҳм ва баъд сарзаниш кун. Воиз 11:7

Паррандагон ба сӯи монанди худашон хоҳанд рафт; ҳамин тавр ростӣ ба сӯи онҳое, ки дар он амал мекунанд, бармегардад. Воиз 27:9

Аз чизи нопок чӣ пок шудан мумкин аст ва аз чизи ботил чӣ ҳақиқат пайдо шуданаш мумкин аст? Воиз 34:4

Ва аз ҳама болотар аз ин, ба Худои Таоло дуо гӯед, то ки роҳи шуморо ба ростӣ ҳидоят кунад. Воиз 37:15

Ва аз дуздӣ дар бораи маконе, ки ту дар он ҷо иқомат мекунӣ, ва аз ҳаққи Худо ва аҳди Ӯ, ва аз такя бо оринҷ ба хӯрок, ва аз нафрат ба додан ва гирифтан; Экклесиастикус 41:19

Зеро ки Ту дар ҳар коре ки бо мо кардаӣ, одил ҳастӣ; бале, ҳамаи аъмоли Ту рост аст, роҳҳои Ту рост аст ва ҳамаи довариҳои Ту рост аст. Дар ҳамаи чизҳое, ки шумо бар мо ва бар шаҳри муқаддаси падарони мо, Ерусалим, овардаед, шумо доварии ҳақиқиро иҷро кардаед. Зеро ки мувофиқи ҳақиқат ва доварӣ, шумо ҳамаи ин чизҳоро бар мо аз сабаби гуноҳҳои мо овардаед. Дуои Азарё 1: 4-5

Пас ӯ дар миёни онҳо истода гуфт: «Эй банӣ-Исроил, оё шумо он қадар аблаҳ ҳастед, ки бе тафтиш ва бе донистани ҳақиқат духтари Исроилро маҳкум кардед? Сусанна 1:48

Аз ин рӯ, тарсу ҳароси онҳо тамоми қавмро фаро гирифт, ки мегуфтанд: «Дар онҳо на ростӣ ва на адолат ҳаст, зеро ки онҳо аҳд ва савгандеро, ки баста буданд, шикастаанд». 1 Маккабис 7:18

Худованд Худо ба мо нигоҳ мекунад ва дар ҳақиқат дар мо тасаллӣ меёбад, чунон ки Мусо дар суруди худ, ки ба чеҳраҳои онҳо шаҳодат медод, эълон карда буд: «Ва Ӯ дар бандагони Худ тасаллӣ хоҳад ёфт». 2 Маккабиҳо 7:6

Ҳанӯх

Ҳама бадиро аз рӯи замин нест кунед ва бигзор ҳар кори бад хотима ёбад; ва бигзор ниҳоли адолат ва ростӣ пайдо шавад; ва он баракат хоҳад буд; корҳои адолат ва ростӣ то абад дар ростӣ ва шодӣ шинонда хоҳанд шуд. Ҳанӯх 10:16

Ва дар он рӯзҳо ман анборҳои баракатро, ки дар осмон ҳастанд, мекушоям, то онҳоро бар замин бар кор ва заҳмати фарзандони одам фиристам. Ва ростӣ ва сулҳ дар тамоми рӯзҳои ҷаҳон ва дар тамоми наслҳои одамӣ бо ҳам пайванд хоҳанд буд. Ҳанӯх 11:1-2

Он гоҳ Уриел, яке аз фариштагони муқаддас, ки бо ман буд ва сардори онҳо буд, гуфт: «Эй Ҳанӯх, чаро мепурсӣ ва чаро ба ҳақиқат ташна ҳастӣ?» Ҳанӯх 21:5

Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Ҳанӯх, чаро аз ман дар бораи бӯи дарахт мепурсӣ ва чаро мехоҳӣ ҳақиқатро фаҳмӣ?» Ҳанӯх 25:1

Ва акнун ман ин сирро медонам, ки гунаҳкорон суханони адолатро бо роҳҳои гуногун таҳриф ва таҳриф мекунанд ва суханони бад мегӯянд, дурӯғ мегӯянд ва фиребҳои бузурге мекунанд ва дар бораи суханони худ китобҳо менависанд. Аммо вақте ки онҳо ҳамаи суханони маро бо забонҳои худ рост менависанд ва аз суханони ман чизеро тағйир намедиҳанд ё кам намекунанд, балки ҳамаи онҳоро рост менависанд, ки ман дар бораи онҳо шаҳодат додам. Пас, ман сирри дигареро медонам, ки китобҳо ба одилон ва хирадмандон дода мешаванд, то сабаби шодӣ ва ростқавлӣ ва ҳикмати зиёд шаванд. Ва ба онҳо китобҳо дода мешаванд ва онҳо ба онҳо имон меоранд ва аз онҳо шод мешаванд, ва он гоҳ ҳамаи одилон, ки аз онҳо ҳама роҳҳои ростқавлиро омӯхтаанд, мукофот хоҳанд гирифт. Ҳанӯх 104:10-13

Ва акнун, эй падарам, ман дар ин ҷо ҳастам, то аз ту илтиҷо кунам ва аз ту илтиҷо кунам, ки назди падари мо Ҳанӯх равӣ ва аз ӯ ҳақиқатро омӯзӣ, зеро манзили ӯ дар миёни фариштагон аст. Ҳанӯх 106:7

Ва падараш Ломак тарсид ва назди ман гурехт ва бовар накард, ки аз ӯ таваллуд шудааст, балки ба фариштагони осмон монанд аст; ва инак, ман назди ту омадаам, то ки ба ман ҳақиқатро бифаҳмонӣ. Ҳанӯх 106:12

Ва акнун ба писарат Ломек хабар деҳ, ки таваллудшуда дар ҳақиқат писари ӯст ва ӯро Нӯҳ ном гузор, зеро ки ӯ ба ту боқӣ хоҳад монд, ва ӯ ва писаронаш аз ҳалокате, ки бар замин ба сабаби тамоми гуноҳҳо ва тамоми ноинсофӣ меояд, ки дар замони ӯ бар замин анҷом хоҳад ёфт, наҷот хоҳанд ёфт. Ҳанӯх 106:18

Ва акнун, эй писарам, бирав ва ба писарат Ламек хабар деҳ, ки ин писар, ки таваллуд шудааст, дар ҳақиқат писари ӯст ва ин дурӯғ нест. Ҳанӯх 107:2

Ҷашер

Подшоҳ гуфт: «Оё шунидед, ки ҷодугарон чӣ гуфтаанд? Акнун ба ман рост бигӯед, ки чӣ тавр шумо гуфтед; ва агар рост гӯед, шумо сафед карда мешавед. Ва бо назардошти он ки хашми подшоҳ ин қадар аланга гирифт, Тораҳ ба подшоҳ гуфт: «Эй оғо ва подшоҳи ман, шумо ҳақиқатро шунидед ва он чизе ки хирадмандон гуфтаанд, дуруст аст». Ва подшоҳ гуфт: «Чӣ тавр шумо ин корро кардед, ки аз фармонҳои ман берун омадед ва ба ман фарзанде додед, ки шумо наёвардаед ва барои ӯ арзише гирифтед?» Яшер 12:12-13

Ва он мард даъвои худро дар назди довар Серак пешниҳод кард, вақте ки Ҳедад ҷавоб дода гуфт: «Ин тавр нест, аммо масъала чунин аст». Ва довар ба мусофир гуфт: «Ин мард Ҳедад ба ту рост мегӯяд, зеро ӯ дар шаҳрҳо барои таъбири дақиқи хобҳо машҳур аст». Ва он мард аз сухани довар фарёд зад ва гуфт: «Не, ин тавр не, Худовандо, зеро дар рӯзе буд, ки ман ба ӯ ресмон ва ҷомаеро, ки бар хар буд, додам, то онҳоро дар хонааш гузорам». Ва ҳарду дар назди довар баҳс карданд, яке гуфт: «Масъала чунин буд ва дигаре чизи дигареро гуфт». Яшер 18:34-35

Ва довар ба Элиозер гуфт: «Ин мард ба ту рост мегӯяд, муздашро ба ӯ деҳ, зеро ин расм дар сарзамини мост; ва Элиозер суханони доварро шунид ва сангеро бардошта, ба довар зад, ва санг ба пешонии ӯ зад ва хун аз пешонии довар фаровон ҷорӣ шуд ва Элиозер гуфт: «Агар ин

расм дар сарзамини шумо бошад, ба ин мард он чиро, ки ман бояд ба ӯ медодам, деҳ, зеро ин қарори ту буд, ту онро муқаррар кардӣ». Яшер 19:21

Ва писарони Яъқуб ба подшоҳи Ҳеброн ҷавоб дода, гуфтанд: «Назди ҳамаи ин подшоҳон фирист, ва агар ту ба мо рост гӯӣ, бигзор ҳар яке аз онҳо яккаву танҳо пеши мо биёянд ва агар онҳо бе силоҳ назди мо биёянд, мо хоҳем донист, ки онҳо аз мо сулҳ мехоҳанд. Пас, мо назди шумо омадем, то байни худамон паймони сулҳ бандем ва акнун бо мо паймони сулҳ ва ростӣ бандед, ки шумо бо мо дахолат накунед, зеро мо бо шумо дахолат накардаем». Яшер 40:43,46

Ва Юсуф ба Яҳудо гуфт: «Ту рост мегӯӣ ва имрӯз суханони худро дар бораи қуввати худ тасдиқ кардӣ ва Худои ту, ки аз ту розӣ аст, некии туро афзун кунад; аммо ба ман рост бигӯ, ки чаро аз байни ҳамаи бародаронат ту дар бораи писар бо ман баҳс мекунӣ, зеро ҳеҷ яке аз онҳо дар бораи ӯ ба ман як калима ҳам нагуфтаанд». Ва Юсуф ҷавоб дод: «Ту рост мегӯӣ ва дурӯғ дар даҳони ту нест, зеро ба мо низ гуфта шудааст, ки иброниён қудрат доранд ва Худованд Худои онҳо аз онҳо хеле лаззат мебарад ва пас кӣ метавонад дар пеши онҳо истодагарӣ кунад?» Яшер 54:56,61

Ва онҳо пеши ӯ кушоданд ва ҳар чизеро, ки Юсуф фиристода буд, ба ӯ нишон доданд ва ба ҳар кадоме он чиро, ки Юсуф ба ӯ фиристода буд, доданд ва ӯ фаҳмид, ки онҳо рост гуфтаанд ва аз нақли писараш хеле шод шуд. (Ёшер 54:104)

Ва Мусо тамоми умри худ аз Худованд Худои худ метарсид ва бо тамоми дилу ҷонаш дар пеши Худованд бо ростӣ рафтор мекард, ва дар тамоми айёми умраш аз роҳи рост нагашт ва аз роҳе ки Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб дар он роҳ мерафтанд, ба тарафи рост ва чап нагашт. (Ёшер 73:37)

Ҷашнвораҳо

Ва Ман маъбади Худро дар миёни онҳо бино хоҳам кард, ва бо онҳо сокин хоҳам шуд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо бо ростӣ ва адолат қавми Ман хоҳанд буд. Юбилейҳо 1:16

Ва агар ман ба онҳо рост гӯям, маро хоҳанд кушт, зеро ҷони онҳо ба онҳо часпидааст, то онҳоро парастиш кунанд ва эҳтиром кунанд. Юбилейҳо 12:7

Ва Ӯ аҳди Худро бо ту нав кунад, то ки ту барои Ӯ халқе барои мероси Ӯ бошӣ, то ки дар тамоми асрҳо Ӯ барои ту ва барои насли ту Худои ростӣ ва адолат дар тамоми айёми замин бошад. Юбилейҳо 22:15

Ва онҳое ки раҳо шудаанд, аз шарорати худ ба роҳи адолат барнамегарданд, балки ҳама худро ба макр ва сарват баланд хоҳанд кард, то ки ҳар кас ҳар чизеро, ки аз они ёри худ аст, бигирад ва номи бузургро ном барад, аммо на бо ростӣ ва на бо адолат, ва муқаддасоти муқаддасро бо нопокии худ ва фасоди ифлосии худ олуда хоҳанд кард. Юбилейҳо 23:21

Ва ӯ рӯй гардонда, боз ӯро бӯсид ва ба оғӯш гирифт ва хеле шод шуд, зеро писарони писари худ Яъқубро бо ростӣ дида буд. Юбилейҳо 31:21

Ва ӯ ба ӯ гуфт: «Писарам, ман дар тамоми умри худ дар ту ҳеҷ бадиро надидаам, балки танҳо корҳои росткориро. Аммо ман ба ту рост мегӯям, писарам: ман имсол мемирам ва имсол дар умрам зинда намемонам; зеро ман дар хоб рӯзи маргамро дидаам, ки аз саду панҷоҳу панҷ сол

зиёдтар зиндагӣ нахоҳам кард; ва инак, ман тамоми рӯзҳои умри худро, ки бояд зиндагӣ кунам, ба анҷом расонидаам». Юбилейҳо 35:6

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

Аммо агар ақл шуморо ба дурустии суханони ман, ки дар пиронсолӣ бордоршавӣ зуд-зуд рух медиҳад ва онҳое, ки безурёт буданд, ба ҳайрати зиёд таваллуд кардаанд, бовар кунонад, пас занат Анна барои ту духтаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Марям хоҳӣ номид. Ӯ, мувофиқи қавли ту, аз хурдӣ ба Худованд содиқ хоҳад буд ва аз батни модараш бо Рӯҳулқудс пур хоҳад шуд; Вай набояд чизеро, ки нопок аст, бихӯрад ва нанӯшад ва дар байни мардуми оддӣ, ҷуз дар маъбади Худованд, сӯҳбат накунад, то ки ба тӯҳмат ё гумони бад гирифтор нашавад. Инҷили таваллуди Марям 2:9-11

Юсуф ҷавоб дод: «Қасам ба Худованд Худои ман, ман ба вай парвое надоштам». Аммо коҳин гуфт: «Дурӯғ нагӯй, балки ростиро бигӯ; ту бо вай пинҳонӣ издивоҷ кардаӣ ва инро ба банӣ-Исроил ошкор накардаӣ ва худро дар зери дасти пурқудрати Худо фурӯтан кардаӣ, то ки насли ту баракат ёбад». Ва Юсуф хомӯш монд. (Provewanileon 11:13-15)

Пас, ӯ боз хизматгоронашро назди Закарё фиристод ва гуфт: «Ба мо рост бигӯ, писарат куҷост, зеро медонӣ, ки ҷони ту дар дасти ман аст». (Provewaniel 16:12)

Он гоҳ онҳо ба бӯса кардан шурӯъ карданд ва онро ба сар ва чашмони худ гузоштанд ва гуфтанд: «Ин ҳақиқати бешубҳа аст ва ин воқеан ҳайратовар аст, ки оташ онро намесӯзонад ва фурӯ мебарад». 1 Инҷили навзодии Исои Масеҳ 3:9

Он гоҳ ҳарду хоҳар ба модарашон гуфтанд: «Ба ростӣ бародари мо ба шакли пештарааш бо ёрии Исои Масеҳи Худованд ва меҳрубонии он духтар, ки ба мо дар бораи Марям ва писараш нақл кард, баргардонида шудааст». 1 Инҷили кӯдакии Исои Масеҳ 7:28

Исои Худованд ба онҳо ҷавоб дод: «Маро ба ҷинояте айбдор накунед, ки шумо наметавонед маро маҳкум кунед, балки биёед аз худи писар пурсем, ки кӣ ҳақиқатро ошкор мекунад». 1 Инҷили навзодии Исои Масеҳ 19:8

Он гоҳ Элеазар, Астериус, Антоний, Яъқуб, Карас ва Самуил, Исҳоқ ва Финес, Криспус ва Агриппа, Ҳонна ва Яҳудо ҷавоб доданд: «Мо дини яҳудиро қабул намекунем, балки фарзандони яҳудиён ҳастем ва рост мегӯем ва ҳангоми номзад шудани Марям дар он ҷо будем». Инҷили Никӯдимус 2:12

Пилотус гуфт: «Пас, оё ту подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки ман подшоҳ ҳастам; барои ҳамин таваллуд шудаам ва барои ҳамин ба ҷаҳон омадаам; ва барои ҳамин омадаам, то бар ростӣ шаҳодат диҳам; ва ҳар кӣ аз ростӣ бошад, овози маро мешунавад». Пилотус ба ӯ гуфт: «Ҳақиқат чист?» Исо гуфт: «Ҳақиқат аз осмон аст». Пилотус гуфт: «Пас, ҳақиқат дар замин нест». Исо ба Пилотус гуфт: «Бовар кун, ки ҳақиқат дар рӯи замин дар байни онҳое аст, ки қудрати доварӣ доранд, бо ростӣ ҳукмронӣ мекунанд ва доварии дурустро ба вуҷуд меоранд». Инҷили Никӯдимус 3:10-14

Вақте ки яҳудиён инро шуниданд, ба ларза омаданд ва дандонҳояшонро ба Никӯдимус ғиҷиррос заданд ва ба ӯ гуфтанд: «Бигзор таълимоти ӯро ҳақиқатӣ қабул кунӣ ва насиби ту бо Масеҳ бошад!» Инҷили Никӯдимус 5:10

Аммо мирисад, вақте ки дид, ки Исо бо чунин фарёд ҷон дод, Худоро ҷалол дод ва гуфт: «Дар ҳақиқат, ин одами одил буд». Инҷили Никӯдимус 8:5

Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Қасам ба Худованди падарони мо, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб, чунон ки мо суханони Исоро бо шогирдонаш шунидем ва чунон ки Ӯро ба осмон боло рафтем, ба шумо ҳақиқатро баён кардем». Инҷили Никӯдимус 10:23

Он гоҳ Ҳонно ва Қаёфо онҳоро ба ҷойҳои алоҳида бурданд ва онҳоро алоҳида тафтиш карданд; онҳо якдилона ҳақиқатро эътироф карда, гуфтанд: «Онҳо Исоро дидаанд». Инҷили Никӯдимус 12:8

Аммо агар Ӯ дар табиати инсонии худ ин қадар пурқудрат бошад, ман ба ту бо ростӣ тасдиқ мекунам, ки Ӯ дар табиати илоҳии худ қодир аст ва ҳеҷ кас наметавонад ба қудрати Ӯ муқобилат кунад. Инҷили Никӯдимус 15:6

Вақте ки китоби бузурге, ки чор хизматгори маъбад бо тилло ва сангҳои қиматбаҳо оро дода шуда буд, оварда шуд, Пилотус ба ҳамаи онҳо гуфт: «Шуморо ба Худои падарони шумо, ки ин маъбадро сохта ва амр кардааст, ки сохта шавад, қасам медиҳам, ки ҳақиқатро аз ман пинҳон накунед». Инҷили Никӯдимус 22:3

Бигзор суханони беҳуда шуморо, ки ҳақиқатро таҳриф мекунанд, ба изтироб наандозанд, то шуморо аз ҳақиқати Инҷиле, ки ман мавъиза кардаам, дур кунанд. Ва акнун Худо ба шумо ато кунад, ки ба дини ман имон оварда, дониши комили ҳақиқати Инҷилро ба даст оранд, некӯкор бошанд ва корҳои некеро анҷом диҳанд, ки бо наҷот ҳамроҳ бошанд. Номаи Павлус ба луодиён 1:4-5

Аз ин рӯ, Худо Писари Худ Исои Масеҳро фиристод, ки ман ӯро мавъиза мекунам ва ба одамон дастур медиҳам, ки умеди худро ҳамчун шахсе, ки танҳо ба ҷаҳони фиребхӯрда чунин раҳм мекард, гузоранд, то ки он, эй ҳоким, маҳкум нашавад, балки имон, тарси Худо, дониши дин ва муҳаббати ҳақиқат дошта бошад (Аъмоли Павлус ва Текла 4:7).

Инак, ту дар ботин ҳақиқатро мехоҳӣ, ва дар ниҳон маро ба дониши ҳикмат водор мекунӣ. 8:29

Ҳамин тавр, фурӯтанӣ ва тарси худотарсии ин мардони бузург ва аъло, ки дар Навиштаҳо тавассути итоаткорӣ сабт шудаанд, на танҳо моро, балки наслҳои пеш аз моро низ беҳтар гардонд, ҳатто онҳоеро, ки каломҳои муқаддаси ӯро бо тарс ва ростӣ қабул кардаанд. 9:1

Дар ҳақиқат, боз каме дертар ва иродаи Ӯ ногаҳон амалӣ хоҳад шуд. 11:14

Падари мо Иброҳим барои чӣ баракат ёфтааст? Оё ин барои он набуд, ки ӯ бо имон адолат ва ростиро ба амал овард? 14:12

Эй маҳбубон, чӣ қадар баракат ва аҷоиб аст тӯҳфаҳои Худо. Ҳаёт дар ҷовидонӣ! Дурахшонӣ дар адолат! Ростӣ дар итминони комил! Имон дар эътимод! Худдорӣ дар муқаддасӣ! Мо бояд мувофиқи иродаи муқаддаси Ӯ амал кунем ва роҳи ҳақиқатро пайравӣ кунем ва аз ҳар гуна ноҳақӣ ва шарорат, аз ҷумла ҳар гуна тамаъкорӣ, ҷанҷол, рафтори бад, фиреб, ғайбат, бадгӯӣ, ҳар гуна нафрат аз Худо, ғурур ва фахр, ғурур ва худписандӣ дур шавем; 1 Клемент ба Қӯринтиён 17:1-2,8

Пас, Ӯ ба мо чунин марҳамати бузурге нишон додааст; ва пеш аз ҳама барои он ки мо, зиндагон, дигар ба худоёни мурда қурбонӣ намекунем ва ба онҳо ибодат намекунем, балки ба воситаи Ӯ ба шинохтани Падари ҳақиқат наздик шудаем. 2 Клемент ба Қӯринтиён 2:8

Акнун ду нафар як ҳастанд, вақте ки мо ба якдигар ростӣ мегӯем, ва бе риёкорӣ як ҷон дар ду бадан аст: 2 Клемент ба Қӯринтиён 5:2

Ӯ инро гуфт, зеро агар одам роҳи ростиро донад ва худро аз роҳи торикӣ бознадорад, ба таври ҳатмӣ нобуд мешавад. Номаи умумии Барнаббо 4:6

Он ки тӯҳфаи шинонидани таълимоти худро дар мо гузоштааст, медонад, ки ман ҳеҷ гоҳ ба ҳеҷ кас ҳақиқати аниқтарро наомӯхтаам; аммо ман боварӣ дорам, ки шумо сазовори он ҳастед. Номаи умумии Барнаббо 8:14

Дар ин роҳ касоне ҳастанд, ки некӯкоронро таъқиб мекунанд, аз ростӣ нафрат доранд, дурӯғро дӯст медоранд, мукофоти адолатро намедонанд ва ба ҳеҷ чизи нек часпида наметавонанд. Номаи умумии Барнаббо 15:3

Ва худи Онисимус низ тартиботи неки шуморо дар Худо хеле ситоиш мекунад: ҳамаатон мувофиқи ростӣ зиндагӣ кунед ва дар байни шумо бидъат набошад. Зеро шумо ба касе бештар аз он ки ба Исои Масеҳ бо ростӣ сухан гӯяд, гӯш медиҳед. Номаи Игнатий ба Эфсӯсиён 2:5

Пас, чунон ки фарзандони нур ва ҳақиқат ҳастанд, аз ихтилофҳо ва таълимоти бардурӯғ бигрезед; аммо ҳар ҷое ки чӯпони шумост, шумо мисли гӯсфандон аз паси онҳо равед. Номаи Игнатий ба филоделфиён 1:5

Ки баъзеҳо намедонанд, ки ӯро инкор мекунанд; ё беҳтараш, ӯ онҳоро инкор кардааст, зеро онҳо тарафдори марг ҳастанд, на ба ҳақиқат. На пайғамбарон ва на шариати Мусо, на худи Инҷил то имрӯз, на ранҷу азоби ҳар яки мо, ки онҳоро бовар кунондаанд. Номаи Игнатий ба Смирней 2:8

Пас, бо дарназардошти муҳаббати самимии шумо ба ҳақиқат, ман шуморо бо ин номаҳои кӯтоҳ насиҳат кардам. Номаи Игнатий ба Поликарп 3:5

Пас, камари ақли худро маҳкам кунед; ба Худованд бо тарс ва ростӣ хизмат кунед; ҳар сухани холӣ ва беҳуда ва хатои бисёриҳоро як сӯ гузоред ва ба Ӯ имон оваред, ки Худованди мо Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард ва ба Ӯ ҷалол ва тахтро ба дасти рости Худ дод. Номаи Поликарп ба Филиппиён 1:6

Зеро на ман ва на каси дигаре мисли ман наметавонам ба ҳикмати Павлуси муборак ва машҳур бирасам, ки ӯ бо онҳое, ки дар он замон зиндагӣ мекарданд, шахсан буд ва бо тамоми дақиқӣ ва боэҳтиётӣ каломи ҳақиқатро таълим медод ва аз шумо рафта, ба шумо нома навишт. Номаи Поликарп ба Филиппиён 2:2

Ҳамчунин диаконҳо бояд дар назди Ӯ беайб бошанд, ҳамчун хизматгорони Худо дар Масеҳ, на одамон. На айбдоркунандагони бардурӯғ, на дузабон, на дӯстдорони пул, балки дар ҳар чиз миёнарав, дилсӯз ва эҳтиёткор, мувофиқи ҳақиқати Худованд рафтор кунанд, ки Ӯ хизматгори ҳама буд. Номаи Поликарп ба Филиппиён 2:10

Пас, дар ин корҳо истодагарӣ кунед ва ба намунаи Худованд пайравӣ кунед: дар имон устувор ва тағйирнопазир бошед, бародариро дӯст доред, якдигарро дӯст доред: дар ҳақиқат бо ҳам шарик бошед, ба якдигар меҳрубон ва нарм бошед, аз ҳеҷ кас нафрат накунед. Номаи Поликарп ба Филиппиён 3:10

Акнун Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ва Худи Ӯ, ки Саркоҳини абадии мост, Писари Худо, Исои Масеҳ, шуморо дар имон ва ростӣ ва дар ҳар фурӯтанӣ ва меҳрубонӣ, дар сабр ва пурсабрӣ, дар пурсабрӣ ва покӣ обод кунад. Номаи Поликарп ба Филиппиён 4:10

Ман аз ӯ пурсидам: «Хонум, чаро бурҷ бар рӯи об сохта шудааст?» Вай ҷавоб дод: «Ман қаблан ба ту гуфта будам, ки ту хеле хирадманд будӣ, ки дар бораи бино бодиққат пурсӣ, пас ҳақиқатро хоҳӣ ёфт». 1 Китоби чӯпони Ҳермас (Рӯъёҳо) 3:41

Дар мавриди шумораи зиёди сангҳои дигаре, ки шумо дидаед, ки дар атрофи бурҷ гузошта шудаанд, аммо дар биноҳо гузошта нашудаанд; сангҳои ноҳамвор онҳое ҳастанд, ки ҳақиқатро шинохтаанд, аммо дар он устувор намондаанд ва бо авлиё пайваст нашудаанд ва аз ин рӯ, бефоидаанд. 1 Китоби Чӯпони Ҳермас (Рӯъёҳо) 3:64

Онҳо касоне ҳастанд, ки каломро шунидаанд ва ба номи Худованд таъмид гирифтанӣ буданд; аммо бо назардошти муқаддасоти бузурге, ки ҳақиқат талаб мекунад, худро дур гирифтанд ва боз аз паи ҳавасҳои бади худ рафтанд. 1 Китоби Чӯпони Ҳермас (Рӯъёҳо) 3:76

Ва ӯ ба ман гуфт: «Ростиро дӯст дор; ва ҳар сухане, ки аз даҳони ту мебарояд, рост бошад». 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 3:1

Ӯ аз ман пурсид: «Чаро?» Ман ҷавоб додам, зеро ҷаноб, ман дар ҳаётам ҳеҷ гоҳ сухани рост нагуфтаам; балки ҳамеша бо тақлид зиндагӣ кардаам ва дурӯғро ба ҷои ҳақиқат ба ҳама тасдиқ кардаам; ва ҳеҷ кас ба ман мухолифат накард, балки ҳама ба суханони ман эътибор доданд. Пас, чӣ гуна ман метавонам зиндагӣ кунам, дар ҳоле ки ман ин корро кардаам?» Ва ӯ ба ман гуфт: «Ту хуб ва ростқавлона фикр мекунӣ. Зеро ту бояд, ҳамчун бандаи Худо, дар роҳи ҳақиқат мерафтӣ ва виҷдони бадро бо рӯҳи ҳақиқат пайваст намекардӣ ва рӯҳи муқаддас ва ҳақиқии Худоро андӯҳгин намекардӣ. Ва ман ба ӯ ҷавоб додам, ҷаноб, ман ҳеҷ гоҳ ин қадар бодиққат ба ин чизҳо гӯш намедодам. Ӯ ҷавоб дод: «Акнун ту онҳоро мешунавӣ: Аз ин ба баъд эҳтиёт шав, то ҳатто он чизҳое, ки қаблан барои кори худ дурӯғ гуфта будӣ, бо ҳақиқати ҳозираи худ эътибор пайдо кунанд. Зеро ҳатто ин чизҳо метавонанд эътибор дошта бошанд, агар дар оянда рост гӯӣ; ва бо ин кор ту метавонӣ ба ҳаёт бирасӣ. 2 Китоби чӯпони Ҳермас (Аҳком) 3:6-9

Аз ҳеҷ кори нек худдорӣ накунед, балки онҳоро анҷом диҳед. Ӯ гуфт: «Бишнавед, ки фазилати ин корҳои нек чист, ки шумо бояд анҷом диҳед, то ки наҷот ёбед. Аввалин чиз имон аст; тарси Худованд; муҳаббат; созиш; адолат; ростӣ; сабр; покӣ. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 8:8

Ҷаноб, гуфтам ман, ман хеле аблаҳ ҳастам ва ин чизҳоро намефаҳмам. Ман наметавонам дарк кунам, ки чӣ тавр он метавонад азоб диҳад ва бо вуҷуди ин наҷот диҳад. Гӯш кун, гуфт ӯ ва бифаҳм. Онҳое, ки ҳеҷ гоҳ ҳақиқатро наҷустанд ва дар бораи бузургии Худо напурсиданд, балки танҳо имон оварданд, дар корҳои бутпарастон даст доранд. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 10:3

Пас, ҳар кӣ дар имони Худованд қавӣ бошад ва ростиро ба бар кунад, онҳо бо чунин рӯҳҳо пайваст намешаванд, балки аз онҳо дур мешаванд. Аммо онҳое, ки шубҳа доранд ва аксар вақт мисли бутпарастон тавба мекунанд, бо онҳо машварат мекунанд ва гуноҳҳои бузургеро ба гардани худ мегузоранд ва ба бутҳо ибодат мекунанд. Пас, ҳар касе ки чунин аст, ҳар вақт аз онҳо пурсед; бутҳоро парастиш кунед; ва аблаҳ ва аз ҳақиқат бехабаранд. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 10:7-8

Аммо онҳое, ки аз Худованд метарсанд ва ҳақиқатро дар бораи Худо меҷӯянд, ва тамоми фикрҳои худро ба Худованд равона кардаанд, ҳар чизеро, ки ба онҳо гуфта мешавад, дарк кунанд ва фавран онро дарк кунанд, зеро онҳо дар худ тарси Худовандро доранд. 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 10:13

Ва ман гуфтам: «Эй Ҷаноб, ман мехостам бидонам, ки чӣ тавр ба он хоҳиши нек хизмат кунам?» Ӯ мегӯяд: «Гӯш кун, аз Худо битарс ва ба Ӯ таваккал кун, ростӣ ва адолатро дӯст дор ва он чиро, ки нек аст, анҷом деҳ». 2 Китоби Чӯпони Ҳермас (Аҳком) 12:10

Он гоҳ фаришта ба ман гуфт: «Оё ин чӯпонро мебинӣ?» Ман ҷавоб додам, ҷаноб, ман ӯро мебинам. Ӯ ба ман гуфт: «Ин паёмбари шодӣ ва лаззат аст. Аз ин рӯ, ӯ ақли бандагони Худоро вайрон мекунад ва онҳоро аз ҳақиқат дур мекунад ва онҳоро бо лаззатҳои зиёд шод мегардонад ва онҳо нобуд мешаванд. 3 Китоби чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 6:10

Пас, инҳо танҳо аз ҳақиқат дур шудаанд ва умеде барои онҳо дар тавба банд кардаанд. Зеро чунин афтодан умеде аз навсозӣ боқӣ мондааст; аммо мурдагон абадан аз байн рафтаанд. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 6:15

Онҳое, ки ду қисми хушк ва дигаре сабзро дар асоҳои худ доданд, онҳое ҳастанд, ки дар ҳақиқат вафодор буданд, аммо бо сарватмандӣ ва пур аз неъматҳо; ва аз ин рӯ, мехостанд дар байни бутпарастони берун машҳур шаванд ва бо ин восила ба ғурури бузург афтода, ба корҳои баланд ва тарк кардани ҳақиқат шурӯъ карданд. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 8:70

Аввалинаш Имон, дуюмаш Итоат, сеюмаш Қудрат, чорумаш Сабр ва боқимондае, ки зери инҳо қарор доранд, инҳоянд: Соддагӣ, Бегуноҳӣ, Покӣ, Шодмонӣ, Ҳақиқат, Фаҳмиш, Ҳамдилӣ, Хайрия. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:142

Зеро, чунон ки кӯҳи онҳо бесамар ва бесамар аст, чунин одамон низ номи масеҳиёнро доранд, аммо беимонанд; ва дар онҳо самари ҳақиқат нест. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:182

Ва баъзеи онҳо ҳамчун муаллимон, самимона ва самимона мавъиза ва таълим додаанд ва ба ҳеҷ ваҷҳ ба хоҳишҳои бад дода нашудаанд, балки пайваста дар роҳи ростӣ ва ҳақиқат қадам гузоштаанд. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:216

Акнун дар бораи он сангҳои гирд ва дурахшон низ бишнавед: ҳамаи инҳо аз ин кӯҳи сафеданд. Аммо онҳо аз ин рӯ гирд пайдо шудаанд, зеро сарвати онҳо онҳоро каме аз ҳақиқат торик кардааст ва чашмонашонро хира кардааст: аммо онҳо ҳеҷ гоҳ аз Худованд дур нашудаанд ва ҳеҷ сухани бад аз даҳонашон набаромадааст; балки ҳама адолат ва фазилат ва ҳақиқат. Пас, вақте ки Худованд ақли онҳоро дид ва ҳақиқатро оро дод, амр кард, ки онҳо некӣ кунанд ва сарвати онҳоро аз байн баранд: зеро ӯ намехост, ки онҳоро пурра аз байн баранд, то онҳо бо он чизе, ки боқӣ мондааст, кори хубе кунанд ва барои Худо зиндагӣ кунанд; зеро онҳо низ аз як навъ хубанд. 3 Китоби Чӯпони Ҳермас (Мисолҳо) 9:255-258

Ва ман бо овози баланд гуфтам: «Эй Худованд, ман гуноҳ кардам, ки нишаста туро доварӣ кардам, ки Ту аз ҳама бо ростӣ интиқом мегирӣ». Номаи Пилотус ба Ҳиродус

Исои Масеҳ, ки ман ӯро дар охирин лаҳзаҳоям ба шумо пурра муаррифӣ кардам, бо иродаи мардум ниҳоят азобе сахт расид, гарчанде ки ман нохост ва тарсида будам. Дар ҳақиқат, ҳеҷ замоне чунин одами хуб ва сахтгир набуд ва нахоҳад буд. Аммо мардум саъю кӯшиши аҷибе карданд ва ҳамаи котибон, сардорон ва пирони онҳо розӣ шуданд, ки ин сафири ҳақиқатро, пайғамбарони худро, мисли сибилҳо бо мо, масхара кунанд ва баръакс маслиҳат диҳанд; ва вақте ки ӯро ба дор кашиданд, нишонаҳои ғайритабиӣ пайдо шуданд ва дар доварии файласуфон тамоми ҷаҳонро бо харобӣ таҳдид карданд. Понтий Пилотус ба Тиберий Қайсар.

Вақте ки Қайсар инро гуфт ва худаш номи Масеҳро гирифт, тамоми худоёни сершумор якҷоя ба замин афтоданд ва мисли хок дар ҷое ки Қайсар бо сенат нишаста буд, шуданд. Ва ҳамаи мардуме, ки дар наздикии Қайсар истода буданд, аз гуфтани ин калом ва сукути худоёни худ ба ларза афтоданд ва ҳама аз тарс ба хонаи худ рафтанд ва аз он чизе ки рӯй дода буд, ҳайрон шуданд. Ва Қайсар фармон дод, ки Пилотусро дар ҳолати бехатар нигоҳ доранд, то ҳақиқатро дар бораи Исо бидонад. Ва рӯзи дигар, вақте ки Қайсар бо тамоми сенат дар калисо нишаст, боз аз Пилот пурсиш кард. Ва Қайсар гуфт: «Рост гӯй, эй бадкирдор, зеро бо амали ношоистаи худ, ки бар зидди Исо кардаӣ, дар ин ҷо низ аъмоли бади ту зоҳир шуд, ки худоён нобуд шуданд». Мурофиа ва маҳкумияти Пилотус

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Худо боз ба Ҳавво гуфт: «Чӣ ваъдае буд, ки Ӯ дар боғ ба шумо дода буд ва гуфт: «Ҳангоме ки шумо аз дарахт бихӯред, чашмони шумо кушода хоҳанд шуд ва шумо мисли худоён хоҳед шуд, ки некӣ ва бадиро медонед». Аммо инак, Ӯ баданҳои шуморо бо оташ сӯзонд ва ба шумо таъми оташро барои таъми боғ чашид; ва ба шумо сӯзиши оташ ва бадии онро ва қудрати онро бар шумо нишон дод. Чашмони шумо некиро дидаанд, ки Ӯ аз шумо гирифтааст ва дар ҳақиқат Ӯ чашмони шуморо кушодааст; ва шумо боғеро дидаед, ки дар он бо Ман будед ва шумо инчунин бадиеро дидаед, ки аз Шайтон ба шумо омадааст. Аммо дар бораи Худой Ӯ наметавонад онро ба шумо диҳад ва сухани Худро ба шумо иҷро кунад. Не, Ӯ бар шумо ва насли шумо, ки баъд аз шумо хоҳанд омад, хашмгин буд. Ва Худо Каломи Худро аз онҳо дур кард. 1 Китоби Одам ва Ҳавво 46:6-8

Онҳо аҳком ва юғи маро рад карданд, тухми бефоида сабзида, аз Худо наметарсанд ва намехостанд ба Ман саҷда кунанд, балки ба худоёни беҳуда саҷда кунанд ва ягонагии Маро инкор кунанд ва тамоми заминро бо дурӯғгӯӣ, ҷиноятҳо, фисқу фуҷури зишт, яъне якдигар ва ҳар гуна бадии нопоки дигар, ки нақл карданашон нафратовар аст, пур кардаанд. Асрори Ҳанӯх 34:1

Ё агар касе бо фиреби забон худро ба дигаре нек нишон диҳад, вале дар дилаш бадӣ бошад, оё дигаре хиёнати дили ӯро намефаҳмад ва худаш маҳкум намешавад, зеро дурӯғгӯии ӯ барои ҳама маълум буд? Асрори Ҳанӯх 46:3

Худованд гуфт: «Дар Ман қасам ва беадолатӣ нест, балки ростӣ аст. Агар дар одамон ростӣ набошад, бигзор бо калимаҳои «ҳа, ҳа» ё «не, не» қасам хӯранд! Асрори Ҳанӯх 49:2-3

Ҳар як шахси мағрур ва худписанд назди Худованд нафратовар аст, ва ҳар сухани дурӯғ, ки бо дурӯғ пӯшида шудааст; он бо теғи шамшери марг бурида мешавад ва ба оташ партофта мешавад ва то абад сӯхта хоҳад шуд. Асрори Ҳанӯх 63:4

Эй фарзандонам, бо сабр, бо фурӯтанӣ, ростқавлӣ, бо хашм, бо ғам, бо имон ва бо ростӣ, бо такя ба ваъдаҳо, бо бемори, бо таҳқир, бо захмҳо, бо васваса, бо урёнӣ, бо маҳрумӣ роҳ равед ва якдигарро дӯст доред, то он даме ки аз ин асри балоҳо берун равед ва ворисони беохир шавед. Асрори Ҳанӯх 66:7

Ва раҳмати Худованд бар онҳое аст, ки Ӯро бо ростӣ дӯст медоранд, ва Худованд бандагони Худро бо раҳм ба ёд меорад. Худованд ба онҳое, ки Ӯро бо ростӣ дӯст медоранд, содиқ аст. Зеро кист, эй Худо, ки тавоно, ҷуз он ки Туро бо ростӣ шукр гӯяд? Забон ва лабҳоямро бо суханони ростӣ муҳофизат кун; хашм ва ғазаби беақлона аз ман дур карда шаванд. Ва фарзандони аҳд дар миёни қавмҳои омехта аз онҳо дар бадӣ пеш гузаштанд. Дар миёни онҳо касе набуд, ки дар миёни Ерусалим раҳм ва ростӣ кунад. Интихобҳо аз Забурҳои Сулаймон

Худованд мисли тоҷ бар сари ман аст, ва ман бе Ӯ нахоҳам буд. Онҳо барои ман тоҷи ростӣ бофтанд ва он шохаҳои Туро дар ман шукуфт. (Қиссаҳои Сулаймон 1:1-2)

Каломи ростиро бишнавед ва дониши Худои Таолоро қабул кунед. Ва дониши маро дарк кунед, эй касоне ки маро дар ростӣ мешиносанд. Одаҳои Сулаймон 8:9,13

Ҳақиқат тоҷи абадӣ аст. Хушбахтанд онҳое ки онро бар сарашон гузоштаанд: он санги гаронбаҳост; ва барои тоҷ ҷангҳо буданд. Одаҳои Сулаймон 9:8-9

Ва ифтитоҳи Ӯ ба ман наҷоти ман шуд; ва ман дар роҳи Ӯ дар осоиштагии Ӯ, ҳатто дар роҳи ҳақиқат, давидам: Аз ибтидо то охир ман дониши Ӯро ба даст овардам: Ва ман бар кӯҳи ҳақиқат, ки Ӯ маро дар он ҷо гузошта буд, мустаҳкам шудам: Одаҳои Сулаймон 11:3-5

Ӯ маро бо суханони ростӣ пур кард, то ки ман низ ҳамин тавр сухан гӯям; ва ҳақиқат аз даҳонам мисли ҷараёни об ҷорӣ мешавад, ва лабонам самараи Ӯро нишон медиҳанд. (Қиссаҳои Сулаймон 12:1-2)

Зеро макони Калом инсон аст ва ҳақиқати он муҳаббат аст. Хушо касоне ки ба воситаи он ҳама чизро фаҳмидаанд ва Худовандро бо ҳақиқати Ӯ шинохтаанд. Ҳалелуя. Одес аз Сулаймон 12:11-12

Забурҳои ҳақиқати Худро ба ман таълим деҳ, то ки дар Ту самар оварам; ва арфаи Рӯҳулқудси Худро барои ман кушо, то ки Туро бо тамоми садоҳояш ҳамду сано гӯям, эй Худованд. Одаҳои Сулаймон 14:7-8

Дар Ӯ чашм пайдо кардам ва рӯзи муқаддаси Ӯро дидам: гӯшҳоям ба ман табдил ёфтанд ва ман ҳақиқати Ӯро шунидам. Одаҳои Сулаймон 15:3-4

Ва андешаи ҳақиқат маро ба пеш бурд. Ва ман аз паси он рафтам ва саргардон нашудам: Ва ҳамаи онҳое, ки маро дидаанд, дар ҳайрат монданд, ва онҳо маро шахси бегона меҳисобиданд: Ва касе, ки маро мешинохт ва тарбия кард, дар тамоми камоли Худ Ҳаққи Таоло аст. Ва Ӯ маро бо меҳрубонии Худ ҷалол дод ва андешаҳои маро ба авҷи ҳақиқати Худ баланд бардошт. Одаҳои Сулаймон 17:5-7

Нагузоред, ки нурро торикӣ мағлуб кунад, ва нагузоред, ки ҳақиқат аз ботил дур шавад. (Қиссаҳои Сулаймон 18:6)

Ва онҳо аз илҳоме, ки Худои Таоло ба онҳо дамид, ростӣ гуфтанд: Ҳамду сано ва ҷалоли бузурге ба номи Ӯ, Ҳалелуёҳ. Одҳои Сулаймон 18:19

Ва ту аз меҳрубонӣ ва файзи Ӯ баҳра хоҳӣ бурд; ва ту дар ҳақиқат дар ситоиши қудсияти Ӯ шукуфон хоҳӣ шуд. Ҳамду сано ва ҷалол ба номи Ӯ бод. Ҳалелуя. Одис аз Сулаймон 20:9

Ва дар сари он саре дида шуд, ки Писари Ҳақ аз ҷониби Падари Олӣ ошкор шуда буд, ва Ӯ ҳама чизро мерос гирифт ва ба даст овард. Ва андешаи бисёриҳо аз байн рафт. Одаҳои Сулаймон 23:16-17

Ва Худованд хаёлоти ҳамаи онҳоеро, ки бо онҳо ҳақиқат надоштанд, нобуд кард. Зеро онҳое ки дар дилашон мағрур буданд, аз хирад камбудӣ доштанд, бинобар ин рад карда шуданд, зеро ҳақиқат бо онҳо набуд. Одаҳои Сулаймон 24:8-9

Ва ман дар ҳақиқат қавӣ ва бо адолати Ту муқаддас шудам; ва ҳамаи мухолифонам аз ман метарсиданд; ва ман бо номи Худованд сазовори таҳсин шудам ва бо нармии Ӯ сафед шудам, ва оромии Ӯ то абад аст. Ҳалелуя. Одис аз Сулаймон 25:10-11

Вартаҳо дар пеши Худованд фурӯ рафтанд ва торикӣ бо пайдоиши Ӯ нобуд шуд: хато гумроҳ шуд ва аз дасти Ӯ нобуд шуд; ва аблаҳӣ роҳи рафтанро наёфт ва аз ростии Худованд ғарқ шуд. Одаҳои Сулаймон 31:1-2

Барои хушбахтон шодӣ аз дилҳояшон ва нуре аз Ӯст, ки дар онҳо сокин аст: Ва суханон аз Ҳақест, ки аз худ сарчашма гирифтааст: зеро ки Ӯ бо қудрати муқаддаси Ҳаққи Таоло тақвият ёфтааст ва то абад беосеб аст. Ҳалелуя. Одис аз Сулаймон 32:1-2

Ва шуморо дар роҳҳои ҳақиқат хирадманд гардонад, то ки нобуд нашавед ва нобуд нашавед. Маро бишнавед ва наҷот ёбед. Зеро ки ман файзи Худоро дар миёни шумо эълон мекунам: ва бо воситаи ман шумо наҷот ёбед ва баракат хоҳед ёфт. Одаҳои Сулаймон 33:8-9

Ман ба сӯи нури ҳақиқат рафтам, гӯё ба ароба савор шудам: Ва Ҳақ маро гирифт ва роҳнамоӣ кард; ва маро аз чоҳҳо ва ҷариҳо бурд; ва аз сангҳо ва мавҷҳо маро нигоҳ дошт; ва он барои ман паноҳгоҳи наҷот шуд; ва маро ба оғӯши ҳаёти ҷовидонӣ гузошт; ва он бо ман рафт ва маро ором кард ва маро нагузошт, ки саргардон шавам, зеро он Ҳақ буд; ва ман ҳеҷ хатаре надоштам, зеро ман бо Ӯ роҳ мерафтам; ва ман дар ҳеҷ чиз хато накардам, зеро ман ба Ҳақ итоат кардам. Зеро хато аз он мегурезад ва бо он вомехӯрад; аммо Ҳақ дар роҳи рост пеш меравад ва ҳар чизеро, ки ман намедонистам, ба ман равшан кард, ҳама заҳрҳои хато ва балоҳои марг, ки онҳо ширинӣ мешуморанд: Ва ман нобудкунандаи харобкориро дидам, вақте ки арӯсе, ки вайрон шудааст, оро дода шудааст; ва домод, ки вайрон мешавад ва вайрон мешавад; ва ман аз Ҳақ пурсидам: "Инҳо кистанд?"; Ва Ӯ ба ман гуфт: «Ин фиребгар ва гумроҳ аст: Ва онҳо дар маҳбуба ва дар арӯси ӯ яксонанд: ва онҳо тамоми ҷаҳонро гумроҳ ва фасод мекунанд: Ва бисёриҳоро ба зиёфат даъват мекунанд, ва ба онҳо шароби мастии онҳоро нӯшонида, хирад ва дониши онҳоро аз байн мебаранд, ва онҳоро беақл мегардонанд; Ва он гоҳ онҳоро тарк мекунанд; ва он гоҳ инҳо мисли девонаҳое мераванд, ки фасод мекунанд: зеро онҳо беақл ҳастанд ва онро намеҷӯянд! Ва ман хирадманд шудам, то ба дасти фиребгар наафтам; ва ман худро табрик кардам, зеро Ҳақиқат бо ман рафт, ва ман мустаҳкам ва зинда

шудам ва наҷот ёфтам, ва пояҳои ман бар дасти Худованд гузошта шуданд, зеро Ӯ маро мустаҳкам кард. Одаҳои Сулаймон 38:1-17

Ҳамаи фарзандони Худованд Ӯро ситоиш хоҳанд кард ва ҳақиқати имони Ӯро ҷамъ хоҳанд кард. Зеро Падари ҳақиқат маро ба ёд овард: Ӯ маро аз ибтидо соҳибӣ кард, то ки ҷонҳоро бо ҳақиқати номи Худ то абад наҷот диҳад: суруди наве аз онҳое пайдо мешавад, ки Ӯро дӯст медоранд. Ҳалелуя. Одисаи Сулаймон 41:1,9,17

Бо дарназардошти бодиққат ин ҳақиқатҳо ва возеҳ кардани онҳо, ӯ нишон дод, ки ҳатто агар инсон дар бораи анҷом додани бадӣ фикр кунад, дар бораи он ки дар асл онро анҷом диҳад, аз ошкоршавӣ халос нахоҳад шуд, зеро ӯ равшан нишон дод, ки қудрати Худо тамоми шариатро фаро гирифтааст. Номаи Арестей 6:8

Зеро қонунҳои мо тасодуфан ё мувофиқи аввалин фикри тасодуфие, ки ба зеҳн меояд, таҳия нашудаанд, балки бо мақсади ҳақиқат ва нишон додани ақли дуруст. Номаи Арестей 6:51

Подшоҳ ӯро ситоиш кард ва сипас аз дигаре пурсид, ки чӣ тавр ӯ метавонад ҳақиқатро нигоҳ дорад? Дар посух ба савол ӯ гуфт: «Бо дарк кардани он, ки дурӯғ барои ҳамаи одамон ва махсусан барои подшоҳон шармандагии бузург меорад. Зеро, азбаски онҳо қудрати анҷом додани ҳар кореро доранд, чаро бояд ба дурӯғ рӯй оваранд? Илова бар ин, эй подшоҳ, ту бояд ҳамеша дар хотир дорӣ, ки Худо дӯстдори ҳақиқат аст». Номаи Арестей 8:6-7

Подшоҳ гуфт, ки ин мард низ ҷавоби хуб додааст ва аз даҳум пурсид: «Самари хирад чист?» Ва ӯ ҷавоб дод: «Инсон бояд дар худ бидонад, ки ҳеҷ бадӣ накардааст ва бояд ҳаёти худро дар ҳақиқат зиндагӣ кунад. Азбаски аз инҳост, эй Подшоҳи тавоно, агар шумо салтанати худро бо парҳезгорӣ идора кунед, шодӣ ва устувории рӯҳ ва имони қавӣ ба Худо ба шумо насиб мешавад». Номаи Аристей 9:42-43

Ва чунон ки одати ҳамаи яҳудиён аст, онҳо дастҳои худро дар баҳр шустанд ва ба Худо дуо карданд ва сипас худро ба хондан ва тарҷумаи порчае, ки дар он машғул буданд, бахшиданд ва ман ба онҳо савол додам: Чаро онҳо пеш аз дуо дастҳои худро шустанд? Ва онҳо фаҳмонданд, ки ин нишонаи он аст, ки онҳо ҳеҷ бадӣ накардаанд (зеро ҳар як намуди фаъолият бо дастҳо анҷом дода мешавад), зеро онҳо бо роҳи шарафмандона ва муқаддаси худ ҳама чизро рамзи адолат ва ҳақиқат мешуморанд. Номаи Аристей 11:17-18

Ва дар хоб ба ӯ ошкор шуд, ки аз кунҷковии беҳуда мехоҳад ҳақиқатҳои муқаддасро ба мардуми оддӣ нақл кунад ва агар аз ин кор даст кашад, саломатии худро барқарор хоҳад кард. Номаи Аристей 11:32

Аммо доварӣ ё худдорӣ он чизест, ки ҳамаи онҳоро идора мекунад, зеро дар асл, ақл тавассути он қудрати худро бар эҳсосот исбот мекунад. 4 Маккабис 1:17

Аммо, ба фикри ман, агар шумо бо беҳудагӯӣ дар бораи ҳақиқат ба ман муқобилат кунед ва ба ҷазои худатон расед, ин аз ҷониби шумо беақлии боз ҳам бузургтар хоҳад буд. 4 Маккабис 2:40

Аммо ин марди бузургҷусса ва наҷиб, дар ҳақиқат, Элазар, дар зеҳнаш мисли хоб азоб мекашид, дигар ба ҳаяҷон наомад; бале, пирамард бо чашмони устувор ба осмон нигоҳ карда, гузошт, ки баданаш дар зери дардҳо пора шавад, то он даме ки дар хун ғусл кунад ва паҳлӯҳояш ба захмҳо табдил ёбанд; ва ҳатто вақте ки ба замин афтод, зеро баданаш дигар

наметавонист дардро таҳаммул кунад, ақли худро рост ва ноустувор нигоҳ медошт. 4 Маккабис 3:4

Бар хилофи ақл, агар мо пас аз он ки то пирӣ ба ҳақиқат зиндагӣ кардем ва бо шакли қонунӣ обрӯи чунин зиндагӣ карданро нигоҳ доштем, акнун тағйир меёфтем ва дар шахсияти худамон намунаи нофармонӣ барои ҷавонон мешудем, то ки онҳоро ба хӯрдани гӯшти нопок ташвиқ кунем. 4 Маккабис 3:11

Зеро ман аз шодмонӣ, ки аз фазилат ба даст меояд, дар зери дард дастгирӣ меёбам, дар ҳоле ки ту дар азоб ҳастӣ, дар ҳоле ки ба гуноҳи худ фахр мекунӣ; ва ту, эй золимтарин зишттарин, аз ҷазоҳои хашми илоҳӣ раҳо нахоҳӣ шуд. (4 Маккабис 5:26)

Ва Фиръавн ин суханро шунид, сахт дар ҳайрат монд ва аз хашми зиёд хашмгин шуд ва ба ӯ гуфт: «Эй одам! Ба ман ростӣ бигӯ ва ба ман хабар деҳ, ки ту дар асл кистӣ». Ва ӯ ба ӯ ростӣ гуфт. «Ман Ҳайқор котиб, бузургтарин аз мушовирони махфии подшоҳ Санҳериб ҳастам ва ман вазири ӯ ва ҳокими салтанати ӯ ва раиси ӯ ҳастам». Ва ба ӯ гуфт: «Ту дар ин сухан ростӣ гуфтӣ. Аммо мо аз Ҳайқор шунидаем, ки подшоҳ Санҳериб ӯро куштааст, аммо ба назар мерасад, ки ту зинда ва саломат ҳастӣ». Қиссаи Аҳиқор 5:53-55

Ва ҳар ҷавонмард нобуд мешавад, ақли худро аз ҳақиқат тира мекунад ва шариати Худоро намефаҳмад ва пандҳои падаронашро риоя намекунад, чунон ки дар ҷавониам ба ман низ расид. Ва акнун, эй фарзандонам, ҳақиқатро дӯст доред ва он шуморо муҳофизат хоҳад кард: суханони падари худро бишнавед. Аҳди Рубен 1:32-33

Ба Худои осмон қасам медиҳам, ки ҳар кас бо ёри худ ростқавл бошад ва ба бародари худ муҳаббат зоҳир кунад (Рубен 2:27).

Ва ҳафт мардро дидам, ки либоси сафед доштанд ва ба ман гуфтанд: «Бархез, либоси каҳонат ва тоҷи адолат ва синабанд ва либоси ростӣ ва ҷасади имон ва саллаи сар ва эфоди нубувватро пӯш». Аҳди Левӣ 3:14

Зеро ки Ӯ ба фарзандони Худ ба ростӣ то абад ҷалоли Худовандро ато хоҳад кард; Аҳди Левӣ 5:23

Ва акнун, эй фарзандонам, ба шумо мегӯям, ки масти шароб нашавед; зеро шароб ақлро аз ҳақиқат дур мекунад ва ҳаваси шаҳватро ба вуҷуд меорад ва чашмро ба гумроҳӣ мебарад. Аҳди Яҳудо 3:10

Пас, эй фарзандонам, бидонед, ки ду рӯҳ бар инсон мунтазиранд: рӯҳи ростӣ ва рӯҳи фиреб. Ва дар миёни он рӯҳи фаҳмиши ақл аст, ки ба он тааллуқ дорад, ки ҳар ҷое, ки хоҳад, ба он рӯй оварад. Ва корҳои ростӣ ва корҳои фиреб бар дилҳои одамон навишта шудаанд ва ҳар яки онҳоро Худованд медонад. Ва замоне нест, ки корҳои одамон пинҳон карда шаванд, зеро онҳо дар худи дил дар пеши Худованд навишта шудаанд. Ва рӯҳи ростӣ ҳама чизро шаҳодат медиҳад ва ҳамаро айбдор мекунад; ва гунаҳкор аз дили худаш месӯзад ва наметавонад рӯи худро ба довар баланд кунад. Аҳди Яҳудо 3:46-50

Ва шумо писарони Ӯ дар ростӣ хоҳед буд ва аз аввал то охир аз рӯи аҳкоми Ӯ рафтор хоҳед кард. Аҳди Яҳудо 4:25

Ман парҳезгорӣ мекардам, тамоми умрам ростиро риоя мекардам. Аҳди Иссахор 2:13

Ман дар дилам ва дар тамоми ҳаётам исбот кардам, ки ростӣ бо рафтори одилона хуб ва писандидаи Худост ва дурӯғ ва хашм бад аст, зеро онҳо ба инсон ҳама бадиро меомӯзанд. (Дониёл 1:3)

Ва акнун, эй фарзандонам, ман дар ҳоли мурдан ҳастам ва ба шумо як ҳақиқатро мегӯям, ки агар шумо худро аз рӯҳи дурӯғ ва хашм дур накунед ва ростӣ ва сабрро дӯст надоред, шумо нобуд хоҳед шуд. Зеро хашм кӯрӣ аст ва ба кас иҷозат намедиҳад, ки чеҳраи касеро, ки ростӣ дорад, бубинад. Аҳди Дониёл 1:10-11

Ҳар кас бо ёри худ рост гӯяд. Пас, ба хашм ва ошуфтагӣ дучор нашавед; балки дар сулҳу осоиштагӣ хоҳед буд, зеро Худои осоиштагӣ дорад, бинобар ин ҷанге бар шумо ғолиб нахоҳад омад. Аҳди Дониёл 2:2

Ва дигар Ерусалим хароб нахоҳад шуд ва Исроил асир нахоҳад шуд; зеро ки Худованд дар миёни он хоҳад буд, дар миёни мардум хоҳад буд, ва Қуддуси Исроил бар он бо фурӯтанӣ ва фақр салтанат хоҳад ронд; ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, дар миёни мардум бо ростӣ салтанат хоҳад ронд. (Дониёл 2:13)

Пас, эй фарзандони ман, худро аз ҳар кори бад нигоҳ доред ва хашм ва дурӯғро аз худ дур кунед ва ростӣ ва сабрро дӯст доред (Дониёл 2:21).

Ва акнун, эй фарзандонам, ба суханони ростӣ гӯш диҳед, то адолатро ба ҷо оред ва тамоми шариати Худои Таолоро риоя кунед ва бо рӯҳи нафрат гумроҳ нашавед, зеро он дар ҳама корҳои инсон бад аст. Ҳар коре, ки одам мекунад, нафратовар аз ӯ нафратовар аст; ва ҳарчанд одам шариати Худовандро ба ҷо меорад, ӯро ситоиш намекунад; ҳарчанд одам аз Худованд метарсад ва аз он чи рост аст, лаззат мебарад, ӯро дӯст намедорад. Ӯ ҳақиқатро паст мезанад, ба комёб ҳасад мебарад, бадгӯиро истиқбол мекунад, мағруриро дӯст медорад, зеро нафрат ҷони ӯро кӯр мекунад; чунон ки ман он вақт ба Юсуф нигоҳ кардам. Аҳди Ҷод 1:15-17

Пас, нафрат бадӣ аст, зеро он ҳамеша бо дурӯғ ва бар хилофи ҳақиқат якҷоя мешавад; ва чизҳои хурдро бузург ва рӯшноиро торикӣ мегардонад ва шириниро талх ва тӯҳматро таълим медиҳад ва хашмро афрӯхта, ҷанг, зӯроварӣ ва ҳар гуна тамаъкориро барангехта, дилро бо бадиҳо ва заҳри шайтонӣ пур мекунад. Аҳди Ҷод 1:25

Набояд гуфт, ки ростӣ дурӯғ аст ва на дурустӣ нодуруст; зеро ҳама ростӣ зери нур аст, чунон ки ҳама чиз зери Худост. Пас, ман ҳамаи ин чизҳоро дар ҳаётам санҷидам ва аз ҳақиқати Худованд дур нашудам ва аҳкоми Худои Таолоро ҷустуҷӯ кардам ва бо тамоми қувватам бо якдилӣ ба сӯи некӣ рафтор кардам. Пас, шумо низ, эй фарзандонам, ба аҳкоми Худованд диққат диҳед ва ростиро бо якдилӣ ба якдилӣ пайравӣ кунед. Аҳди Ашер 1:29-31

Дар ҳаётам ҳасад ва маргро дидам, аммо гумроҳ нашудам, балки дар ҳақиқати Худованд устувор мондам. Аҳди Юсуф 1:4

Ақли нек ду забон надорад: баракат ва лаънат, шармандагӣ ва шараф, ғам ва шодӣ, оромӣ ва ошуфтагӣ, риёкорӣ ва ҳақиқат, фақр ва сарват; балки он як хислат дорад, пок ва беайб, нисбат ба ҳамаи одамон. Аҳди Бинёмин 1:37

Пас, ҳар кас ба ёри худ ростгӯ бошад ва шариати Худованд ва аҳкоми Ӯро риоя кунад. Аҳди Бинёмин 2:13